EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 209, Ekim '99

Ulucanlar katliamı ve ötesi

Amerikancı faşist rejimin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirdiği vahşi katliamın planlı olduğu ve kararın en üst düzeyde alındığı bugün inkar edilemez bir açıklıkla ortaya çıkmıştır. Başbakan'ın ABD gezisine denk getirilen ve gezi yolunda Ecevit tarafından açıkça sahiplenilen bu katliam, zindan alanındaki çatışmadan çok öteye anlamlar ve mesajlar yüklüdür. Mesaj dışarda emperyalist efendilere, içerde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçileredir. Dışarda emperyalist efendilere, Türkiye'deki ve bölgedeki emperyalist çıkarların gereği ve temel önkoşulu olan "iç istikrar" "ne pahasına olursa olsun" korunacak mesajı iletilmiştir. İçerde işçi sınıfı ve emekçilere ise, mevcut düzene karşı hak ve özgürlükler uğruna tutulacak mücadele yolu karşısında gösterilecek acımasız "kararlılık" mesajları verilmiştir.

Asalak burjuvazi adına bu ülkeyi yönetenlerin, içeriye ve dışarıya yönelik bu farklı fakat ortak amaçlı mesajları her zaman ilerici-devrimci akımlara sistematik bir baskı ve acımasız bir terör uygulayarak, gerektiğinde devrimci kanı akıtarak verdikleri ise çok iyi bilinmektedir. Cumhuriyetin ilk 30 yılında "TKP Tevkifatları"nın fonksiyonu neydiyse, büyük çalkantılar ve sosyal mücadelelerle geçen son 30-35 yılda devrimcilere uygulanan terör ve katliamların işlevi de odur. İşçi sınıfı ve emekçilerin büyük Temmuz eylemliliği ile depremin devlete karşı yarattığı büyük öfke patlamasının sonrasına ve "tarihi" olarak sunulan ABD gezisinin sabahına denk getirilen Ulucanlar katliamının zamanlaması da bu amaca uygundur.

Dışarda militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde sistemli baskı ve terör, sermaye iktidarının gitgide güçlendirilen politikasının özü ve esasıdır. İçerde işçi sınıfı ve emekçilere sistematik bir baskı ve terör uygulayanlar, toplu katliamlarla devrimci kanı akıtanlar, dışarda Cumhurbaşkanı-Genelkurmay başkanı ikilisiyle tehdit ve saldırganlık mesajı veren geziler düzenlerlerken, bu politikanın güncel canlı bir tablosunu da sunmuş olmaktadırlar. Buradan bakıldığında, utanç verici bir teslimiyet batağına saplanarak, egemen sınıftan ve devletten, onların gerisindeki ABD emperyalizminden "demokratikleşme" bekleyenlerinki, bedeli ağır olacak bir ham hayaldir.

ABD emperyalizmi, Varşova Paktı'nın dağılmasından beri, somut olarak da Körfez savaşıyla birlikte, Türkiye'yi çevreleyen bunalım bölgesinde varolan egemenliğini pekiştirmeye ve yeni mevziler kazanmaya yönelik planlı bir saldırı içerisindedir. Ortadoğu'daki mevzilerini sürekli genişletmekte ve güçlendirmektedir. ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik bu girişimlerinde saldırılarında en büyük bölgesel dayanağı, İsrail'den de önce Türkiye oldu.

Aynı dönemde benzer köleleştirme ve emperyalist egemenliği pekiştirme girişimleri, Balkan halkları üzerinden de sahnelendi. Önce açık-gizli kışkırtma ve karalamalarla Yugoslavya hızla parçalandı. Ardından milliyetler boğazlaşması içinde tüketildikten

sonra Bosna işgal edilerek yönetimi fiilen devralındı. Bosna'nın ardından, bu kez Kosova krizi kullanılarak gündeme getirilen NATO saldırısıyla Sırbistan yıkıma uğratıldı ve Balkanlar'ın bir bölümü fiilen işgal edildi. Bugün Arnavutluk ve Makedonya emperyalist odakların fiili işgali altındadır. Kosova yönetimi ise, tıpkı Bosna gibi, emperyalist işgal ordularınca devralınmıştır. Balkanlar'a emperyalist NATO müdahalesi kullanılarak, Çekoslovakya, Bulgaristan, Romanya ve Macaristan ile yeni köleleştirici antlaşmalar imzalanmıştır. Benzer girişimler, kriz odakları yaratılarak, halklar arasında düşmanlıklar körüklenerek Kafkasya'da denendi, deneniyor. Kafkasya ve iç Asya'nın zengin petrol ve doğal gaz yatakları üzerine süren kıyasıya emperyalist rekabet, bu çerçevede bu bölge üzerine oynanan karanlık oyunlar, bölge halkları için ağır savaş ve yıkım faturalarına dönüşüyor.

Türkiye kapitalizminin yapısal ve dönemsel krizleri sürekli ağır faturalar üretiyor ve bu faturaların işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödettirilmesi gerekiyor. Bunun engelsizce başarılabilmesi için bir kez daha "iç istikrar", yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dizginlenmesi, sindirilmesi, hareketsiz kılınması gerekiyor. Toplumsal muhalefetin tam olarak teslim alınması, dahası türlü oyunlarla düzene yedeklenmesi gerekiyor.

ABD emperyalizminin Türkiye'yi çevreleyen tüm bu bunalım bölgelerindeki hedeflerini gerçekleştirme ve etkinliğini pekiştirmesindeki en önemli yöresel dayanağı, işbirlikçi Türk burjuvazisidir. ABD'ye uşakça bir sadakatle bağlı Türk tekelci burjuvazisinin '90'lı yıllarla birlikte izlemeye başladığı militarist, saldırgan ve savaş tehditine dayalı dış politika çizgisinin gerisinde bu var. İşbirlikçi burjuvazi ABD'nin gölgesinde ve onun gönüllü vurucu gücü olarak hareket etme yoluyla, bölgesel düzeyde bir güç olmaya çalışıyor. Körfez ve Balkan savaşları, bu savaşlarda Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılması olguları bu konuda ek bir açıklamayı gereksizleştirmektedir. Buna, son 50. yıl zirvesinde dünya polisi ilan edilen NATO saldırganlığı için Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılması ile Ortadoğu'da ABD ve İsrail ile kurulan saldırgan savaş paktını eklemeliyiz. İlkinin anlamını Balkan savaşı somut olarak gösterdi. Savaşın bittiği günlerde Türkiye'nin batısından NATO hava saldırıları için hazırlıklar yapılmaktaydı. İkincisinin, yani ABD-İsrail ikilisinin çıkarlarına tabi saldırgan paktın ise, Ortadoğu'dan öteye bir fonksiyonu olduğunu belirtmeliyiz. Türk şirketlerinin Kafkasya ve Orta Asya'da İsrail firmalarına taşeronluk yaptığı olgusu hatırlanırsa, kurulan saldırgan savaş paktının çıkarlara bekçilik yapacağı coğrafyanın sınırları da kendiliğinden anlaşılır. Bu saldırgan pakta bir karşılık olarak; Suriye, Yunanistan, Ermenistan ve İran arasında yoğunlaştırılan siyasi-askeri dayanışma ve antlaşmalar, bu coğrafyanın tam da, Türkiye'yi çevreleyen bütün bir kriz bölgesi olduğunu ayrıca göstermektedir.

Türk burjuvazisinin iç politikadaki tercihlerini ve yöntemlerini de dolaysız olarak etkiliyen dış politika çizgisine buradan bakılmalıdır. ABD emperyalizmine uşaklık çizgisi ekseninde, bölgede güç olmaya çalışan, bunun için saldırganlığa ve savaş tehditine dayalı bir dış politika çizgisi izleyen, bunu giderek geliştiren bir sınıfla karşı karşıyayız. Ve kuşkusuz, bu politikanın engelsizce izlenebilmesi için, "iç istikrar" zorunlu bir önkoşuldur.

Öte yandan içerde, yapısal ve dönemsel krizlerin girdabında debelenen bir kapitalist ekonomi var. Bu ekonomi, son kırk yıldır sürekli bir biçimde İMF reçeteleri, onun "istikrar" ve "yapısal uyum programları" eksenine oturmuştur. Son 20 yıldır tam bir acımasızlıkla uygulanan bu iktisadi ve sosyal yıkım politikaları sonucudur ki, resmi verilere göre bugün Türkiye dünyada gelir dağılımının en kötü olduğu 5 ülkeden biri durumundadır. Bu reçetelerin güncel gerekleri, özelleştirme, tahkim, sosyal yıkım yasaları, düşük ücretler, sürekli zamlar, büyüyen işsizlik vb.'dir.

Türkiye kapitalizminin yapısal ve dönemsel krizleri sürekli ağır faturalar üretiyor ve bu faturaların işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödettirilmesi gerekiyor. Bunun engelsizce başarılabilmesi için bir kez daha "iç istikrar", yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dizginlenmesi, sindirilmesi, hareketsiz kılınması gerekiyor. Toplumsal muhalefetin tam olarak teslim alınması, dahası türlü oyunlarla düzene yedeklenmesi gerekiyor. Bunun için aldatıcı ve saptırıcı propagandalardan sahte kutuplaştırmalara, ideolojik-kültürel araçlardan çıplak teröre kadar her yol kullanılmaktadır. Fakat bu sonuncusunun gitgide daha belirleyici bir araç ve yöntem olarak öne çıktığını, devlet aygıtının yasal ve fiziki olarak sürekli tahkim edilmesinden de görmek mümkün. Bugün bütçenin en büyük bölümü baskı ve terör aygıtının, ordu ve polis donanımının güçlendirilmesi için kullanılıyor.

Dışta militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde süreklileşmiş sistematik baskı ve terör, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin bu dönemsel ihtiyaçlarının zorunlu kıldığı bir politikadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin dizginlenmesi ve sindirilmesi, "iç istikrar"ın korunması, izlenen iç ve dış politikanın zorunlu koşuludur. Halihazırda çok güçsüz ve kitleler üzerinde etkisiz olan devrimci akımların hedef olduğu şiddetli baskı ve işkence, acımasız terör ve katliamlar olgusu da bununla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Özetle, dış politikanın olduğu kadar iç politikanın da bir gereği olarak "iç istikrar" gerekli. Bunun yolu olarak ise, son 20 yıldır izlenmekte olan sistematik baskı ve terörün güçlendirilerek sürdürülmesi gerekiyor. Bu baskı ve terör politikasının sivri ucu ise doğal olarak devrimcilere yöneliktir. Bu mantıksaldır; zira rejimin en büyük korkusu huzursuzluk içerisindeki işçi ve emekçi hareketinin devrimci bir öncü ile buluşup birleşmesidir. Şu an için oldukça güçsüz ve kitle desteğinden yoksun oldukları halde, devrimcileri hedef alan acımasız terör, işkence ve katliam çizgisini bundan ayrı kavrayamayız. Devletin devrimcilere yönelen acımasız şiddeti, bir yandan devrimcilerin kitlelere ulaşma güç ve yeteneklerini zaafa uğratırken, öte yandan tam da devrimcilere yönelen bu acımasız şiddet kullanılarak toplum terörize edilmeye, mücadele ve eyleme eğilim duyan yığınlar yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Devrimciler toplumun bilinçli, kararlı ve öncü güçleridir. Onların kitlelerle buluşmayı ve birleşmeyi başarabilmeleri, tekelci burjuvazinin, onların adına devleti yöneten katiller güruhunun en büyük korkusudur. Bu korkuyu onlar '60'lı ve '70'li yılların büyük devrimci yükselişleri esnasında bizzat yaşadılar, oradan gelen hassasiyetleri var. Bunun sağladığı özdeneyim ve hassasiyetledir ki, devrimci hareketin ezildiği ve çok büyük oranda tasfiye edildiği 12 Eylül sonrası dönemde, rejimin en temel politikası; kitle hareketi ile öncü kuvvetlerin buluşmasını ne pahasına olursa olsun engellemede odaklaşmaktadır.

Bunun ışığında son aylara bakalım.

Bir yanda, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bir dizi kapsamlı saldırının gündeme getirildiği ve İMF ile yeni bir saldırı paketi üzerine görüşmelerin yapıldığını görüyoruz. Öte yandan, Temmuz-Ağustos aylarında buna karşı en geniş bir katılım ve büyüyen bir öfkeyle gerçekleşen büyük işçi-emekçi hareketliliği var ve bu depremin yıkımıyla kesintiye uğratılabilmiştir. Temmuz-Ağustos hareketliliğinin anlamını, önemini ve düzen güçlerine verdiği korkuyu tam olarak değerlendirebilmek için, bu hareketlenmeyle birlikte, Türkiye'nin Temmuz'u önceleyen aylarına damgasını vuran şovenizmin zehirlediği atmosferin nasıl hızla dağıldığını, işçi-emekçi dayanışması ve sınıf mücadelesi ruhunun nasıl önplana çıktığını hatırlayalım. Deprem bu hareketi kesintiye uğrattı ama, bu kez depremin yıkımıyla birlikte görülebilir hale gelen gerçekler, kitlelerin geniş kesimlerinde düzene ve devlete, orduya ve hükümete karşı büyük bir öfke ve güvensizlik dalgasına dönüştü.

Bu çapta ve etkide bir işçi-emekçi inisiyatifine, bunun gelişmesi ve daha da önemlisi devrimci bir mecraya akması, devrimci önderlik öğeleriyle birleşmesi

tehlikesine karşı düzen bekçileri sessiz kalamazlardı. Karşı saldırı, her zaman olduğu gibi, karanlık bir takım oyunlar eşliğinde baskı ve terör aygıtım harekete geçirmekti.

Ulucanlar'da sergilenen yiğitlik, dava uğruna ölümü tereddütsüz kucaklama tutumu ve pratiği, devrime sempati duyan kitlelere güç ve umut aşılamış, ilerici çevrelerde ise büyük bir saygınlığa yolaçmıştır. Bu açıdan denebilir ki, devletin öncü güçleri ezmeye ve yıldırmaya, böylece toplumsal muhalefet güçlerini sindirmeye yönelik karanlık hesabı ters tepmiştir.

Zindanları teslim almaya yönelik yeni saldırı çizgisinin bir ilk halkası olan Ulucanlar katliamı bu geniş çerçeve üzerinden kavranırsa yerli yerine oturur. Unutmayalım, bu katliam, bir yandan ABD gezisi sabahına, öte yandan emekçilerin Temmuz hareketliliği ve depremi izleyen büyük öfkenin sonrasına denk getirilmiştir. Deyim uygunsa, hareketlenen ve devleti olan öfkesi kabaran emekçilere, devlet onların en kararlı öncüleri üzerinden diş göstermiştir.

Burada geçerken değinelim ki, devletin bu pervasızlığının gerisinde, aynı zamanda PKK önderliğinin utanç verici teslimiyeti vardır. Yüzbinlerce Kürt emekçisinin doğrudan ya da dolaylı desteğine, önemli bir gerilla gücüne dayalı bir hareketin bu denli kolay boyun eğişi, faşist rejimi tüm şiddetini kullanarak devrimci hareketi de buna mecbur etme doğrultusunda heveslendirmiş ve cesaretlendirmiştir. Bugün rejimin zirveleri ve ona paralel olarak tüm düzen propagandası, rejimin bir parça esneyebilmesinin temel önkoşulu olarak, sisteme yönelik tüm radikal itirazların son bulmasını, yani devrimci hareketin de düzenin icazet sınırlarına teslimiyetini ileri sürmektedir. Onlara bu argümanı İmralı'daki Öcalan sağlamıştır ve o bu nedenle kirli savaş medyasından övgü bile almıştır.

Fakat bu tür beklentilere en iyi yanıtı; Türkiye'nin devrimci direnme ve mücadele geleneğinin kırılamayacağını, Ulucanlar'daki katliamı büyük bir yiğitlikle göğüsleyen, Ulucanlar'ı yalnızca vahşi bir faşit katliamla değil, fakat bundan da önemli olarak destansı bir devrimci direnişle anılır hale getiren devrimci tutsaklar vermişlerdir. 10 yiğit devrimcinin yaşamı ve onlarcasının ağır yaralanması pahasına gösterilmiştir ki, düne kadar devrim adına büyük etkisi olan PKK'nin teslimiyet batağına battığı bir sırada bile, Türkiye'de devrim davası yaşıyor, devrimciler bu uğurda tereddütsüzce ölümüne savaşıyor. Bu gücü işçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasına duyulan derin inanç sağlamaktadır. Bu gücü Türkiye'nin kokuşmuş ve kontralaşmış kapitalist düzenine duyulan kin ve nefret ile, Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik çabasıyla bu topraklarda devrim ve sosyalizm davasının mutlaka zafere ulaşacağına duyulan bilinç ve inanç sağlıyor.

Buradan bakıldığında, Ulucanlar üzerinden zindanlara yöneltilmiş son vahşi katliam saldırısı gerçekte ters tepmiştir. Katliama karşı ilerici ve devrimci çevreler ile emek güçleri arasında son yılların en güçlü dayanışması yaşanmıştır. Ulucanlar'da sergilenen yiğitlik, dava uğruna ölümü tereddütsüz kucaklama tutumu ve pratiği, devrime sempati duyan kitlelere güç ve umut aşılamış, ilerici çevrelerde ise büyük bir saygınlığa yolaçmıştır. Bu açıdan denebilir ki, devletin öncü güçleri ezmeye ve yıldırmaya, böylece toplumsal muhalefet güçlerini sindirmeye yönelik karanlık hesabı ters tepmiştir.

Devletin bu politikası boşa çıkarılacaktır. Ulucanlar katliamı ve direnişi bunun olanaklı olduğunu göstermiş, bunun olanaklarını somut olarak ortaya çıkarmıştır. Bugün bu politikanın karşısında parimizin kırılmaz iradesi vardır, devrimci hareketin bir kesiminin direnme çizgisi vardır, Kürt hareketinin gitgide kendisini gösterecek olan devrimci güçleri vardır, ve nihayet, katliamlara sessiz kalmayacağını gösteren ilerici-demokratik çevreler vardır. Tüm bu kuvvetlerin birleşik gücü, devletin öncüyü ezme, kitleleri terörize etme ve böylece toplumsal muhalefeti sindirme politikasını boşa çıkarmaya fazlasıyla yeter. Bunun

başarıldığı bir durumda ise, herşey, devrimci öncü güçlerin kitlelerle birleşebilme yeteneğine bağlıdır. Hoşnutsuzluk içinde bulunan, bunu sosyal yıkım saldırılarından deprem yıkımlarına kadar bir dizi vesileyle eylemli olarak dışa vuran işçi sınıfı ve emekçilerle buluşabilme başarısına bağlıdır. Devletin öncü devrimci güçlere yönelen tüm şiddeti bu bağın oluşmasını engellemeye yönelik olduğuna göre, tersinden devrimci güçlerin tüm çabası da bu bağı kurmaya, geliştirmeye, pekiştirmeye ve yıkılmaz kılmaya yönelmelidir.

Zindan direnişçilerinin büyük yiğitliği ve direnme kararlılığı, bunu başarmamıza bir çağrıdır. Yüzlerce, binlerce tutsak devrimci bunu başaracağımıza duyduğu derin inançtan dolayıdır ki, ölümü bu denli kolayca hiçe sayabilmektedir.

Eğer devrimci akımların önderlikleri hata yapmaz ve zaafiyet göstermezlerse, devletin "hücre tipi" saldırısında bir kez daha bozguna uğraması kaçınılmazdır. Bu gerçekte teslim alınmak istenen asıl güç olan işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir görevdir. Son 20 yılın büyük direnme geleneği, ödenen ağır bedeller, devletin bu politikasını boşa çıkarabilmenin güvencesidir. CİA merkezlerinde kotarılan, teslim almaya ve kişiliksizleştirmeye yönelik politikaların bu ülkede kolay uygulanamayacağını son 20 yılın ateşten pratiği bütün açıklığıyla göstermiştir. Türkiye devrimci hareketinin bu alanda büyük mirası ve onur verici bir geleneği vardır. Ulucanlar direnişi bunun yeni bir halkası olmuş, ölümüne direnme geleneğini zirvelere taşımıştır.

Habip Gül yoldaş, saldırıya önceleyen haftalarda kaleme aldığı mektubunda, devletin zindanlara yönelik yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına dikkat çekerek, *"Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!"* demişti. Ulucanlar'daki yoldaşlarımız bir bütün olarak hazır olduklarını gösterdiler ve partimizin bayrağına leke sürmek bir yana onu yükseklerde tuttular. Katliamda en seçkin yoldaşlarımızdan ikisini, iki Merkez Komitesi üyemizi, Habip ve Tuna yoldaşlarımızı kaybettik. İki önder yoldaşımız, en önde döğüşmesini ve yiğitçe ölmesini bilerek, partimizi onurlandırıp yücelttiler. Partimiz 1. yıldönümüne onlardan yoksun, fakat onlarla yücelmiş olarak giriyor.

Habip Gül yoldaş, saldırıya önceleyen haftalarda kaleme aldığı mektubunda, devletin zindanlara yönelik yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına dikkat çekerek, "Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!" demişti. Ulucanlar'daki yoldaşlarımız bir bütün olarak hazır olduklarını gösterdiler ve partimizin bayrağına leke sürmek bir yana onu yükseklerde tuttular. Katliamda en seçkin yoldaşlarımızdan ikisini, iki Merkez Komitesi üyemizi, Habip ve Tuna yoldaşlarımızı kaybettik. İki önder yoldaşımız, en önde döğüşmesini ve yiğitçe ölmesini bilerek, partimizi onurlandırıp yücelttiler. Partimiz 1. yıldönümüne onlardan yoksun, fakat onlarla yücelmiş olarak giriyor.

Parti basınımız haftalardır yoldaşlarımızın düşünsel ve pratik yaşamlarından kesitler sunuyor. Bu kesitlerin oluşturduğu tablo hiçbir yorum ve övgü gerektirmeksizin gösteriyor ki, yoldaşlarımız en ileri sınıfa yaraşır bir devrimci kimliğin temsilcileridirler. Onlar partimizin yetiştirmek istediği "düşünen ve savaşan militan" tipinin en iyi örneklerinden ikisi olmuşlardır. Düşünceleri ve pratikleri bunun tartışma gerektirmeyen kanıtlarıdır. Siyasi poliste, düzen mahkemelerinde ve faşizmin zindanlarında gerçek sınıf devrimcileri olarak davranmış, partinin direnme çizgisi ve geleneğine tam olarak uymuşlardır. Partimiz onlar gibi militanlar yetiştirmiş ve onlar gibi militanlarla sahip olduğunu dosta düşmana göstermekle onurlanmış ve yücelmiştir.

Tüm parti kadrolarımızın ve sempatizan militanlarımızın önünde Habip ve Tuna yoldaşın düşünce ve pratik yaşam çizgilerinden en iyi biçimde öğrenmek, onların anısına layık olmak, onların yarattığı boşluğu onları aşarak doldurmak görev ve sorumluluğu durmaktadır.

EKİM

Başkentin göbeğinde planlı faşist katliam!

Katliamların hesabını soralım!

Amerikancı faşist rejim siyasi tutsaklara yönelik olarak yeni bir katliam daha gerçekleştirdi. İlk bilgilere göre en az 10 devrimci tutsak katledilmiş, onlarcası ise ağır biçimde yaralanmıştır.

Ankara'da katledilen tutsaklardan ikisi, **Nevzat Çiftçi (Habip Gül/Tekoşin)** ve **Ümit Altuntaş (Tuna/Akın)**, partimizin **Merkez Komitesi** üyeleridir. Ağır yaralılar arasında da partimizin üyeleri vardır. Direnişçi bir geleneğin temsilcisi olan, defalarca siyasal poliste ifade vermeyerek en ileri düzeyde direnen ve içlerinden biri (**Habip Gül**) zindandaki direniş çizgisinin simgesi haline gelen Merkez Komitesi üyesi yoldaşlarımızın özel bir biçimde hedef alınmış olmaları büyük bir ihtimaldir.

Bu katliam planlı ve alçakça bir saldırının ürünüdür. Sorumlusu doğrudan hükümet ve Genelkurmay'dır. Kısa bir süre önce Bayrampaşa Cezaevinde devlet denetimindeki faşist mafya çetelerinin iç dalaşmalarından doğan olayların ardından başbakan Ecevit'in yaptığı açıklamalar, bu bizzat devlet merkezinde planlanmış alçakça saldırının açık işaretlerini vermekteydi. Ecevit'in ABD gezisi yolunda yaptığı açıklamalar, bu saldırının sorumluluğunu doğrudan hükümetin taşıdığının yeni bir kanıtı olmuştur.

Çeteleşmiş Türk devleti, bu tür planlı saldırıların gerçek nedenlerini örtmek için, her zaman kamuoyunu ve halkı aldatmaya dönük açıklamalar yapmıştır. Şimdi de Adelet Bakanlığı eliyle yapılan açıklamada, saldırının bir "firar girişimi"ni engellemeye yönelik olduğu iddia edilmektedir. Başka bazı açıklamalarda ise gerekçe olarak "sevklere direnme" gösterilmektedir. Bu çelişkili açıklamalar saldırının gerçek nedenlerini gizleme çabasının ve paniğin ürünüdürler. Her zaman faşist rejimin tam denetiminde ve hizmetinde kokuşmuş burjuva medyası, kamuoyuna ve halka bu yalanları pompalayarak planlı faşist katliamı mazur göstermeye çalışmaktadır.

Oysa saldırının gerçek nedeni açıktır. Faşist rejim 12 Eylül'den beri sistematik bir çabayla tutsak devrimcileri teslim almaya, zindanları devrimci siyasal kimliğin öğütülüp yokedildiği rehabilitasyon merkezleri olarak kullanmaya çalışmaktadır. Bu politika CİA merkezlidir ve dünyanın dört bir tarafında Amerikancı gerici ve faşist rejimler tarafından uygulanmaktadır. Türkiye'de devrimci tutsaklar bu teslim alma politikasına karşı son 20 yıldır yiğitçe direnmektedirler. Bu direniş içerisinde faşist rejimin sayısız

saldırı ve katliamı ile yüzyüze kalmışlar, sayıları yüzleri bulan devrimci hayatını kaybetmiş, binlercesi yaralanmıştır.

Yeni hükümet kurulduğundan beri işçi sınıfına ve emekçilere bir dizi sistematik saldırı yöneltilmektedir. Sosyal güvenlik yasası, uluslararası tahkim, özelleştirme, açlık, sefalet ve işsizlik demek olan İMF reçetesi uygulamaları, bu saldırının son birkaç aya sığan halkaları olmuştur. Aynı süre içerisinde Marmara depremi karşısında halkı sahipsiz bırakan rejim, bu devletin tüm gücünün işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir baskı ve terör gücü olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Rejim deprem felaketi karşısında halka sahip çıkmak yerine, bunu fırsat bilerek, emekçilere yönelik sosyal güvenlik yasasını meclisten geçirme fırsatçılığı ve alçaklığı göstermiştir. Böylece halk düşmanı karakterini geniş emekçi yığınlar önünde bir kez daha ortaya koymuştur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu davası uğruna savaşan devrimci tutsaklara yönelik saldırılar da bu genel saldırıların bir parçası ve uzantısıdır. Sosyal güvenlik yasasıyla işçi sınıfına ve emekçilere karşı "kararlılık" gösteren ve bununla övünen Amerikancı rejim şimdi de devrimci tutsakları teslim alma politikasında bir "kararlılık" göstermek peşindedir. Ecevit'in uşakça bir ruhla hazırlandığı ABD gezisi yolunda yaptığı açıklamalar bu tür bir hevesin ifadesidir. Ecevit, "her ne olursa olsun devlet otoritesi sağlanacaktır" diyerek, devletin bu konudaki alçakça niyetlerini ve yeni saldırı hazırlıklarını açıkça ortaya koymuştur.

Fakat bu 20 yıllık boş bir çabadır. Devletin gücü devrimci tutsakların direnme kararlılığını kırmaya, onları teslim almaya yetmez. Son 20 yıl bunun kanıtıdır. Bir kez daha faşist rejim boyun eğmek zorundadır ve boyun eğecektir. Saldırının güncel biçimi devrimci tutsakları hücrelere sokmaktır. Devrimciler "hücre tipi" uygulamalarına boyun eğmeyeceklerini sayısız kez yinelemişler ve bunu direnme pratikleriyle de göstermişlerdir. Partimizin iki Merkez Komitesi üyesinin bu uğurda ölümü en önde ve yiğitçe kucaklamaları bu kararlılığın en son ve en anlamlı göstergesi olmuştur.

Bugün ülke çapında devrimci tutsaklar direniş halindedirler. Partimiz, işçi sınıfını ve emekçileri, tüm ilerici ve devrimci güçleri, sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini devrimci tutsaklara omuz vermeye, başkentin göbeğindeki alçakça katliamın hesabını sormaya çağırmaktadır.

Partimiz, tüm devrimci güçleri kararlılık gösterisi peşindeki faşist rejimin heveslerini kursağında bırakmak için tüm güç ve olanaklarını birleştirmeye, acil bir güç ve eylem birliği örgütlemeye çağırmaktadır.

Partimiz, tüm partili güçlerimizi; örgütlerimizi, militanlarımızı ve sempatizanlarımızı, ölümü yiğitçe kucaklayan partimizin iki Merkez Komitesi üyesinin ölümleriyle yaptıkları çağrıya yanıt olarak, en ileri düzeyde seferber olmaya, en büyük bir enerji ve fedakarlık ruhuyla mücadele görevlerini omuzlamaya çağırmaktadır.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Devrim davası yenilmezdir!

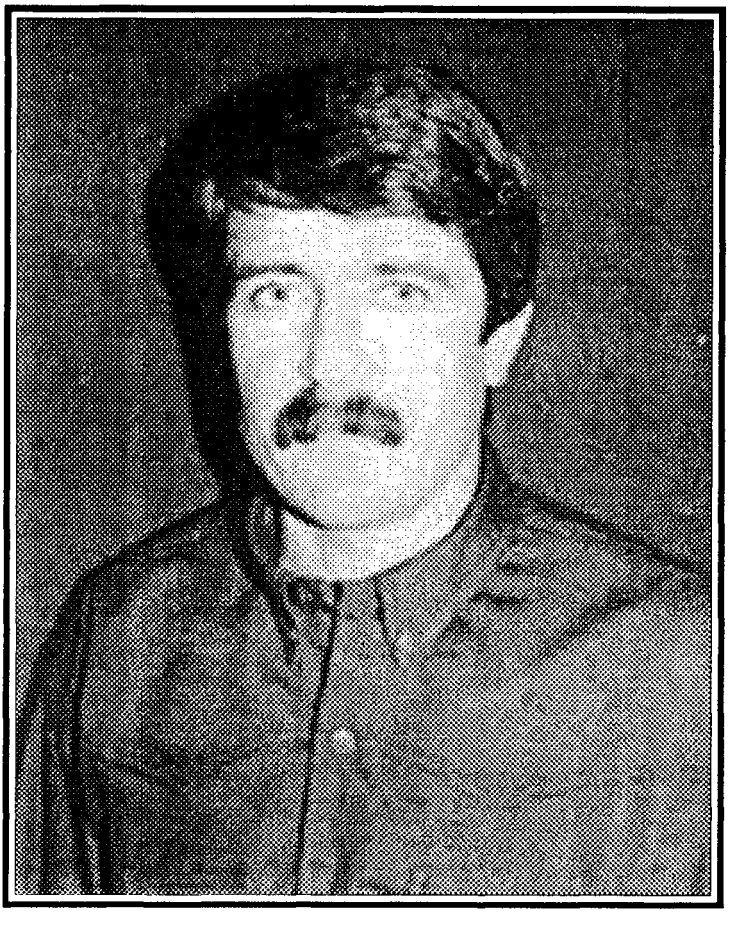
Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

27 Eylül '99

Parti ve Devrim şehitlerimizin kısa siyasal özgeçmişleri

Habip Gül/Nevzat Çiftçi (Tekoşin/Sidar):

Yaşamı bir mücadele ve direniş manifestosu olan komünist işçi önder

TKİP Merkez Komitesi Üyesi

Nevzat Çiftçi yoldaş, Kürt kökenli yoksul köylü bir ailenin çocuğu olarak, 1967 yılında, Elazığ ili Karakoçan ilçesi Ballıca köyünde doğdu. Komünist hareketin saflarına daha en başından itibaren (1987) bir işçi olarak İzmir'de katıldı. Aliağa, Foça, Menemen bölgesindeki faaliyetlerde demir-çelik işçisi bir militan olarak etkin bir biçimde yer aldı.

1991'de bir grup başka işçi arkadaşı ile birlikte tutuklandı. Tutuklandığında 4 çocuk babasıydı. İzmir Kemalpaşa Cezaevi'nde direngen tutumuyla öne çıktı ve buradan *Ekim*'e Tekoşin imzasıyla yazılar yazmaya başladı. Hapis cezası bitmişken ve para cezası nedeniyle yatıyorken, duvarları delerek özgürlüğüne kavuştu. Bu eylemine ilişkin *"Duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız!"* başlıklı yazısı *Ekim*'in 1 Haziran '93 tarihli sayısında yayınlandı.

Firardan kısa bir süre sonra EKİM'in Adana İl Örgütü'nde İK üyesi olarak görev aldı ve sınıf içindeki çalışmayı yönetti. Çok geçmeden burada yeniden tutuklandı. Gördüğü

ağır işkenceye rağmen tam bir direniş çizgisi sergiledi ve ifade vermedi. Bu operasyonda gerçek kimliği açığa çıkarılamadığı için bu andan itibaren üstünde bulunan sahte kimlikteki isimle, Habip Gül olarak bilinmeye başlandı. Malatya Cezaevi'nde Habip Gül olarak yattı.

Tahliye olduktan sonra bu kez İstanbul İl Örgütünde yine sınıf çalışmasını yürüttü ve yönetti. EKİM 3. Genel Konferansını önceleyen bir kısa döneme sığan bu çalışmanın başarısı ve deneyimleri, Konferansın sınıf çalışması gündeminde örnek çalışma olarak genişçe yer aldı. EKİM 3. Genel Konferansının kamuoyuna sunulmuş tutanakları buna tanıklık etmektedir. '95 Martı'ında toplanan 3. Konferansa İstanbul delegesi ve Sidar ismiyle katılan Habip Gül, ilk kez burada EKİM Merkez Komitesi'ne seçildi.

Konferans'tan hemen sonra, 26 Nisan 1995'de, toplu bir operasyonda yeniden tutuklandı. Bir kez daha tam bir direniş çizgisi gösterdi, ifade vermeyi reddetti. Bu kez polis üzerinde taşıdığı Altan Ersoy isimli kimliğin sahte olduğunu açığa çıkardı, fakat kimliğin altından Nevzat Çiftçi değil Habip Gül çıktı. Bayrampaşa Cezaevi'nde Habip Gül kimliği ile yattı.

'95 Aralık'ında tahliye olunca bu kez Ankara İl Örgütü'nde çalıştı ve bir kez daha sınıf çalışmasını üstlendi. Çok geçmeden bu kez '96 yılı Mayıs'ında Ankara'da tutuklandı. Her zamanki gibi burada da tam bir direniş çizgisi gösterdi. Polis üzerinde taşıdığı Hüseyin Özüdoğru kimliğinin sahte olduğunu, ancak savcılık aşamasında açığa çıkarabildi. Fakat kimliğin altından bir kez daha yalnızca Habip Gül çıktı. Gerçek kimliğinin Nevzat Çiftçi olduğu aylar sonra ve yakınlarının bir hatası sonucu anlaşıldı.

Habip Gül kendisini Ankara tutuklaması sonrasında büyük Zindan Direnişi'nin içinde buldu. Bacağındaki kurşun yarasına ve henüz içinden çıktığı işkencenin ağır etkilerine rağmen ölüm orucunu sonuna kadar sürdürenlerden biri oldu. Bundan sonra Ankara Merkez Kapalı Cezaevi üzerinden zindandaki direnişçi kimliğin sembol isimlerinden biri haline geldi. DGM'deki yargılamalarda cepheden siyasal savunmalar yaptı. Kemalpaşa'da iken başlattığı geleneği sürdürerek, komünist basına Habip Gül ve Tekoşin imzalarıyla sürekli teorik, politik ve örgütsel yazılar yazdı. Düşünen ve savaşan komünist militan tipinin partideki en iyi örneklerinden biri oldu.

'98 sonbaharında toplanan TKİP Kuruluş Kongresi'nde gıyabında Merkez Komitesi üyeliğine seçildi. 26 Eylül 1999'da Ulucanlar'da parti ve devrim şehidi oldu.

Bir demir-çelik işçisi olan Habip Gül yoldaşın işçi sınıfı saflarından komünist işçi partisinin önderliğine yükseldiği devrimci gelişim çizgisinin kısa bir özeti böyle. Yoldaşları muhakkak ki bu yiğit komünist devrimciyi kamuoyuna, bugünün ve geleceğin devrimci kuşaklarına çok daha ayrıntılı bir biçimde tanıtacaklardır.

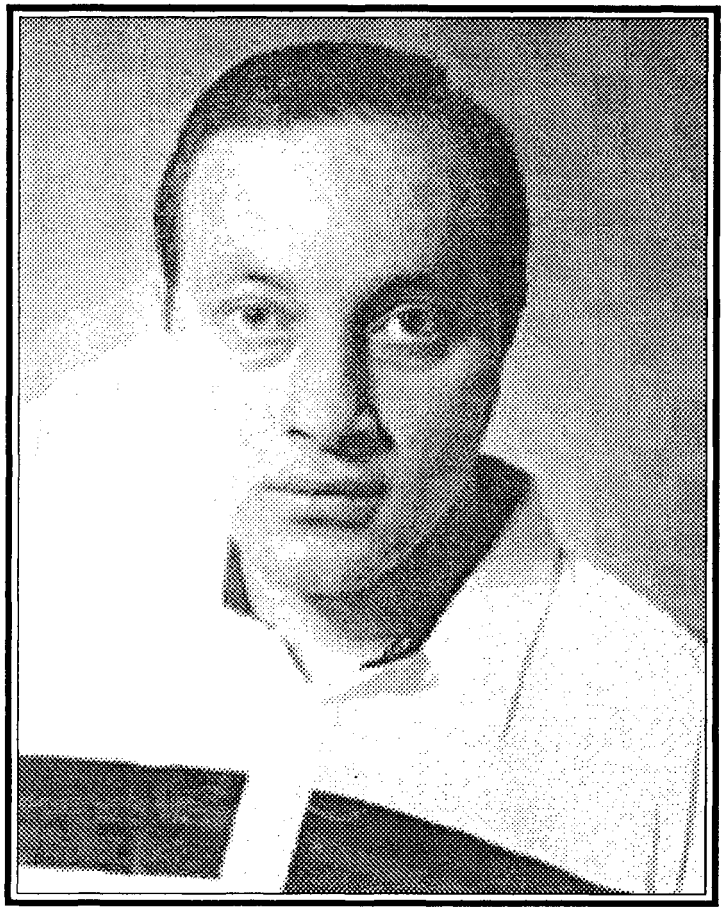
Anısı önünde derin bir saygı, sevgi ve bağlılıkla eğiliyoruz. Devrim ve sosyalizm davası onun gibilerinin omuzları üzerinde yükselecek ve zafere ulaşacaktır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi

30 Eylül '99

Parti ve Devrim şehitlerimizin kısa siyasal özgeçmişleri

Ümit Altıntaş (Akın/Tuna): "Düşünen ve savaşan" militan tipinin en iyi örneklerinden biriydi

TKİP Merkez Komitesi Üyesi

Ümit Altıntaş yoldaş ordu mensubu bir ailenin çocuğu olarak, 1972 yılında, Muğla ili merkez ilçeye bağlı Çaybükü köyünde doğdu. Ailesinin tek çocuğudur. Ordu mensubu ailelerin toplumdan yalıtık yaşamlarına rağmen, Ümit yoldaş daha çocuk denebilecek yaşta ve 12 Eylül'ün karanlık ortamında devrimci düşüncelere ilgi duydu. Üniversiteye bilinçli bir devrimci militan olarak başladı ve Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki mücadele içinde yerini aldı.

'91 Şubat'ından itibaren komünist hareketin kitaplarını incelemeye, Merkez Yayın Organı *Ekim*'i izlemeye ve yakınlık duymaya başladı. '91 sonunda Ekimci Genç Komünistler'le ilişkiye geçti ve çok geçmeden net bir biçimde safını belirledi. Daha ilk andan itibaren *Ekim*'e A. Özen imzasıyla yazılar gönderdi ve bu yazılardaki teorik-politik düşünce gücüyle dikkati çekti.

Ümit yoldaş kısa zamanda EGK çalışmasında önplana çıktı ve bir süre sonra İstanbul Gençlik Komitesi'nde yer aldı. Bu arada önemli-önemsiz birçok kez gözaltılar ve

tutuklamalar yaşadı. Daha başından itibaren direnişçi bir kimliğin temsilcisi oldu.

'95 Mart'ında toplanan EKİM 3. Genel Konferans'ına Devrim adıyla ve İstanbul gençlik delegesi olarak katıldı. Konferans sonrasında EKİM İstanbul İl Komitesi üyeliği görevini üstlendi. Bu tarihten itibaren İstanbul çalışmasında, özellikle de gençlik ve işçi çalışmasında belirgin bir yer tuttu. Bu süre boyunca komünist hareketin tüm yayınlarına sürekli ve etkin bir biçimde teorik, politik ve örgütsel yazılar yazdı. Bir kısmı imzasız yayınlanan bu yazılarda A. Özen, B. Özen vb. imzaları kullandı.

'97 Kasım'ında İstanbul'da tutuklandı. İşkencede tam direniş gösterdi ve bir süre Ümraniye Cezaevi'nde tutuklu olarak kaldı.

TKİP Kuruluş Kongresi'ne İstanbul delegesi olarak ve Tuna ismi ile katıldı. Kongre ön hazırlık sürecinde başından itibaren yer alan az sayıda delegeden biriydi. Parti programı üzerine tartışmalara etkin bir biçimde katılmanın yanısıra, kongre ön hazırlık sürecinde taktik komisyonu, yayın organları ve gençlik komisyonlarında yer aldı ve sürükleyici görevler üstlendi.

Kongrede Merkez Komitesi'ne seçildi ve Merkez Komitesi'nin en genç üyesi olarak kongre kapanış konuşmasını yaptı. Kongre sonrasında partinin topluma, işçi sınıfına ve kamuoyuna etkin bir biçimde tanıtılması kampanyasının planlandığı ve henüz uygulamasına geçildiği bir aşamada, partinin peşpeşe yediği operasyonlardan birinde, 21 Aralık '98'de, Ankara'da tutuklandı. Bir kez daha işkencede tam bir direniş gösterdi, poliste ifade vermeyi reddetti. Tutukluluk süresi boyunca komünist yayın organlarına katkılarını her zamankinden daha verimli bir biçimde sürdürdü.

EKİM 3. Genel Konferansına Habip Gül yoldaşla birlikte İstanbul delegeleri içinde katılmışlardı. Daha sonra TKİP Merkez Komitesi'nde birlikte yer aldılar ve kendisinin kongre kapanış konuşmasında kullandığı ifade ile, "uğruna tereddütsüz ölünecek dava" uğruna ölümü birlikte göğüslediler.

Zaman onların boşuna ölmediğine, ölümleriyle güç ve yaşam verdikleri "uğruna tereddütsüz ölünecek dava"nın zafere ulaşacağına tanıklık edecektir. Parti'nin genç kuşakları, gençlik hareketinin komünist işçi partisinin önderliğine yetiştirdiği bu yiğit komünist devrimciden sürekli öğreneceklerdir. O Parti'nin yetiştirmek istediği "düşünen ve savaşan" militan tipinin en iyi örneklerinden biriydi. O bir parti önderi ve bir parti neferiydi.

EKİM'in "Akın yoldaş"ı, Parti'nin "Tuna yoldaş"ı, bugün tüm devrimcilerin "Ümit yoldaş"ının anısı önünde derin bir saygı, sevgi ve bağlılıkla eğiliyoruz.

Türkiye Komünist İşçi Partisi

30 Eylül '99

Sermaye iktidarının saldırılarına karşı barikat olacağız! Hücrelere girmeyeceğiz!

Cellatların döktükleri kan kendilerini boğacak!

Katliamcı rejim hesap verecektir! Ulucanlar katliamına karşı devrimci tutsaklar olarak gerçekleştirdiğimiz rehin alma, barikat, işgal vb. eylemler, şehitlerimizin hesabını sormanın sadece bir ilk adımıdır.

Sermayenin katil devleti eylemlerimiz üzerine CMK ile yaptığı görüşmeler sonucunda;

"1- Ankara Cezaevi'nde inceleme yapacak Baro Başkanı ve beraberindekilere olanak tanınması,

2- Ankara'dan götürülen arkadaşların bir kısmının şimdi, bir kısmının ise (Niğde ve Zile'ye götürülenler) bir süre sonra uygun hapishanelere götürülmeleri,

3- Ankara'daki tutuklu bayan arkadaşların Ankara'da kalmaları, erkek tutukluların ise tadilattan sonra geri getirilmek üzere Bartın Cezaevine götürülmeleri,

4- Buca'daki tutuklu erkek arkadaşların Bergama Cezaevine, bayan arkadaşların Uşak Cezaevine, hükümlülerin ise tercih ettikleri üç cezaevinden birine götürülmeleri,

5- Ümraniye'de yaşanan yer sorunu, Malatya Cezaevi'nde yaşanan idari sorunların çözülmesi, Zile Cezaevi'ndeki tecritte tutulan tutukluların bir koğuşta toplanması, Erzurum'daki üç arkadaşımızın uygun cezaevlerine götürülmeleri", çerçevesinde bir anlaşmayı kabul etmek durumunda kaldı.

Fakat biz eylemlerimizi bir anlaşma çerçevesinde sonlandırdığımız halde, burjuvazinin kokuşmuş medyası cezaevlerine yönelik saldırı zemini yaratma ve hedef gösterme maksatlı haber ve propagandalarını arttırarak sürdürmeye devam etmektedir. Bu, faşist kontra rejimin katliamlarını sürdürme niyetinde olduğunun en açık göstergesidir. Susurluk medyası, CMK'nın varılan anlaşma metnine ilişkin faksını manşetlere çıkarıp, devletin "nasıl olur da 'teröristler'le anlaşma" yaptığı yaygarasını koparark ve "devlet otoritisinin ancak oda (hücre) tipi cezaevlerine geçilerek sağlanabileceği" nakaratını tekrarlayarak, açıkça devrimci tutsaklara yönelik yeni katliamların yapılması için çırpınmaktadır.

Bu çırpınış sadece aşağılık sermaye medyasıyla da sınırlı değildir. Bu gerçekte yıllardır tabutlukları hayata geçirmek için yanıp tutuşan katil devletin çırpınışıdır. Kontr-gerilla güdümlü satılık kalemşörler, ekranlarda boy gösterip kan isteyen medyatörler, yalnızca her zamanki görevlerini yerine getirmektedirler.

Bugüne dek saldırı startı hep kokuşmuş medya üzerinden verilmişti. '96 Mayıs'ında M. Ağar ve Ş. Kazan genelgeleri öncesinde de kontra medya cezaevleriyle ilgili bilinen haber ve propaganda yayınlarına başlamış, saldırıların zeminini hazırlamıştı. Ankara'da da tamı tamına böyle olmuştur. Katliamdan önce Bayrampaşa Cezaevi'nde devletin mafya çeteleri birbirine girdiği halde, büyük bir utanmazlıkla "teröristlerin cezaevlerine hakim olduğu, devletin otorite kuramadığı" demagojileriyle, bir kez daha devrimci tutsaklar hedef tahtasına konulmuştur. 26 Eylül katliamı öncesindeki bir hafta boyunca, başta Amerika yolundaki uşak Ecevit olmak üzere birçok yetkili katilin "oda sistemine geçme", "devletin otoritesinin cezaevlerinde hakimiyet sağlaması" doğrultusundaki demeçlerine genişçe yer ayrılarak, katliama uygun zemin yaratılmaya çalışılmıştır. Katliam sırasında "görev başında" olmasına rağmen, saldırıyla ilgili haberi ancak öğlen saatlerinde vermekte hiçbir sakınca görmemiştir.

Bu tavrı, katliamın birinci dereceden suç ortağı olduğunun bir göstergesidir. Aynı şekilde, sermaye medyasının katliama yönelik eylemlerimiz sırasındaki tutumu da, onun kontra örgütlenmenin bir parçası olarak çalıştığının açık bir yeni ifadesidir.

Bu elbette ki boşuna değildir. Eylemlerimizi noktaladığımız saatlerin hemen öncesinde toplanan MGK'dan yeni saldırılar kararı çıkmıştır. MGK-TÜSİAD hükümeti "F tipi" saldırısını sürdüreceğini açıkça dile getirmektedir. Amaç bellidir; egemen sınıflar, kendileri ve emperyalist efendileri için, işçi ve emekçileri rahatça sömürebilecekleri, yağma ve yıkım düzenlerini olabildiğince yaşatabilecekleri "dikensiz gül bahçesi" yaratmak istiyorlar. Ezilen ve sömürülen kitlelerin sesi olan devrimcileri etkisiz kılması, bu doğrultuda kazanacağı en büyük başarı olacaktır. Böylece, sömürü, talan ve yıkıma paralel olarak daha da tırmandıracağı terörünün karşısında işçi ve emekçi kitlelerin öfke ve tepkisinin örgütlü kanalara akmasını, devrim mücadelesinin gelişmesini engellemeyi planlamaktadır.

Son 35-40 yıllık süreç boyunca devrimciler ve devrimci tutsaklar faşist rejimin saldırılarının öncelikli hedefi oldu. Bugünkü saldırıyı diğerlerinden ayıran yan, yeni döneme hazırlık çerçevesinde kapsamının oldukça geniş olmasıdır. Devlet Kürt hareketine karşı yürüttüğü kirli savaşta kazandığı başarının moral gücünden sonuna kadar yararlanmaya çalışmaktadır. Ulucanlar katliamında sergilediği vahşet, önder yoldaşlarımızı ve yetkin devrimci kadroları hedef seçmesi, genelde devrimci harekete, özelde de devrimci tutsak kitlesine bir mesaj niteliğindedir. Devrimci harekete, Kürt hareketinin bile teslimiyet platformuna kaydığı bir durumda devrimden vazgeçip teslimiyeti seçmezsen seni vahşice ezeriz, denilmek istenmektedir.

Ama 12 Eylül ve sonrası 20 yıllık sürecin de gösteridiği gibi, sermaye iktidarının devrimci hareketi tümüyle teslim alma çabası boşunadır. Generaller ve TÜSİAD patronları, ülkemizi kendileri için tümüyle "dikensiz bir gül bahçesi"ne çeviremeyi başaramayacaklardır. AMK'daki yoldaşlarımızın kararlı ve yiğitlik örneği direnişleri mücadelenin her alanında yaşam bulacaktır.

Bu çerçevede, bulunduğumuz cezaevlerinin tümünde devrimci siper yoldaşlarımızla birlikte eylemlerin aktif örgütleyicisi ve sürdürücüsü olan biz TKİP'li tutsaklar, kabul edilen taleplerin takipçisi olacağız.

Bir kez daha belirtelim ki; Habip ve Ümit yoldaşlarımız ve 8 siper yoldaşının katili sermaye devleti, ağır bir şekilde yaraladığı yoldaşlarımızın ve devrimci tutsakların başına gelebilecek her türlü olumsuzluğun sorumlusudur. Bu çerçevede, başta emekçi halkımız olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçleri yeni cinayetlere ve katliamlara izin vermemeye, eylemlerimizle kabul ettirdiğimiz anlaşmanın takipçisi olmaya ve sorumlulardan hesap sormaya çağırıyoruz.

Komünist tutsaklar ise, Habip Gül yoldaşın haykırdığı, **"Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!", "Bedel ödeyerek kazandıklarımızı bedel ödeterek koruyacağız!"** şiarlarını mücadele bayrağı yapmak sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Ölümsüzleşenlerimize layık yoldaşlar olmanın ve katillerden hesap sormanın gereğini ancak bu şiarlara uygun hareket ederek yerine getirebiliriz.

Bugün tüm komünistlerin önünde, Ümit yoldaşın işaret ettiği tarihi ve güncel görev her zamankinden daha büyük bir yakıcılıkla duruyor. Bu, **"sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma"** görev ve sorumluluğudur. Zira faşist katliamların sorumlusu kokuşmuş sermaye düzeninden asıl hesap, sınıfı kazanmış partimiz önderliğindeki bir devrimle sorulacaktır.

Tüm yoldaşlarımızı, partinin tüm örgütlerini ve militanlarını, bu görev ve sorumluluğa uygun olarak büyük bir devrimci seferberliğe çağırıyoruz. Bu, yitirdiğimiz önder kadrolarımıza saygının, onların devrimci anılarına bağlılığın bir gereğidir. Bu onların yiğitçe ölümüne verilebilecek en anlamlı yanıttır.

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü

4 Ekim '99

Ulucanlar katliamının politik anlamı ve arka planı

(Bu metin yakın zamanda verilmiş bir konferansın Ulucanlar katliamına ilişkin bölümüdür)

H. FIRAT

Ulucanlar katliamına ilişkin olarak öncelikle vurgulanması gereken temel bir nokta var. Bu katliam, münferit ya da raslantısal bir olay değil. Tersine, uzun yıllardır süren bir çatışmanın, zaman zaman sert biçimler içinde süregelen bir irade savaşının son aylardaki yoğunlaşmasının özel bir tezahürü olarak gündeme gelmiştir, böyle anlaşılmalıdır.

20 yıllık irade ve politika savaşı

Devletin zindanlara yönelik olarak 12 Eylül'den beri, demek oluyor ki, son 20 senedir uygulamaya çalıştığı bir politikası var. Bu politika, genel planda, zindanları faşizmin rehabilitasyon merkezleri haline getirmeyi amaçlıyor. Sözkonusu rehabilitasyon uygulamasıyla, buralara devrimci olarak giren insanların yıldırılarak, teslim alınarak, devrimci kişilikleri eritilerek tükenmiş biçimde çıkmaları hedeflenmektedir.

Bu politika, emperyalist dünya gericiliği için CİA merkezli uluslararası bir politikadır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde, özellikle de faşist darbeyi izleyen beyaz terör rejim dönemlerinde, uygulamaya konulan ve sonuca götürülüneye çalışılan bir politikadır. Halen dünyanın pek çok ülkesinde uygulanmakta ya da uygulanmaya çalışılmaktadır.

Türkiye'de devrimciler bu politikaya son 20 yıldır kararlılıkla direniyorlar. Bu politikanın uygulandığı ve kuşkusuz belli başarılar elde ettiği durumlar oldu. Ama genel planda bir direniş çizgisi tutturuldu, bir direnme geleneği yaratıldı. Bu elbette kolay olmadı. Büyük yiğitlikler gösterilerek, büyük fedakarlıklara katlanılarak, ağır bedeller ödenerek sonuçta faşizmin bu teslim alma politikası püskürtülebildi.

Büyük bedeller ödenerek yaratılan bu direnme geleneği çerçevesinde, son 8-9 yıldır devrimci tutsakların bulunduğu zindanların genelinde belirgin bir siyasal kararlılık var. Devlet bunu kırmak için '90'lı yıllarda "hücre tipi" politikasını gündeme getirdi ve zaman zaman hücre tipine geçişi denedi. Bu nedensiz değildi, sinsi bir değerlendirmenin ve hesabın ürünüydü. Yalnızca tutsak almanın, işkenceden geçirmenin, zindanlara yığmanın teslim olmak için yeterli olmadığını görüyorlar, bunun için sistematik bir baskı ve terör düzeni kurmak gerektiğini ise biliyorlardı. Fakat normal koğuş sisteminde, hele de yılların direnme geleneği koşullarında bunun mümkün olamayacağını da gördüler. Hücre sistemi, sinsice bir hesabın yeni bir adımı ve uygulaması olarak bu çerçevede gündeme geldi. Devrimci tutsaklar birbirinden ayrılır, tek tek bireyler durumuna düşürülürlerse, böylece hem yanlnızlık içinde tecrit edilerek bunaltılıp zayıflatılacaklar, hem de baskı ve terör uygulamak, sistematik kısıtlamalara başvurmak olanaklı hale gelecek, bir hayli kolaylaşacak diye düşünülüyor. Bu çerçevedeki bir politikayı uygulamak için en uygun biçim olarak görülüyor hücre sistemi.

Zindanlarda yıllardır süren çatışma, yıldan yıla çok değişik vesilelerle ve biçimlerde patlak veriyor olabilir, ama özünde politika aynıdır. Bu politikanın gerisinde devrimcileri zindanlarda teslim almak ve bunu genel planda da devrimci hareketi geriletmenin ve sindirmenin bir basamağı olarak kullanmak niyeti ve hesabı vardır.

Zindanlarda direnen akımlar dışarıda da devrimci olarak kaldılar

Buradan bakıldığında, son 20 senedir uygulanmaya çalışılan bu politika zindanları aşan bir anlam, önem ve işlevi taşıyor.

Bilindiği gibi, 12 Eylül'le birlikte devrimci harekete büyük darbeler vuruldu. İnsanlar ya

dışarıya, yurtdışına sürülerek mültecileştirildiler, bu alana çekilenler büyük bir çoğunluğu ile orada bozuldu ve çürüdüler. Ya da zindanlara doldurulduldular, baskı ve terör uygulanarak teslim alınmaya, yıldırılmaya, kişiliksizleştirilmeye, devrim davasından koparılmaya çalışıldılar.

Sürecin 20 yıl üzerinden toplam bilançosuna baktığımızda, bunu açık-seçik biçimde görüyoruz. Dikkat ediniz, 12 Eylül'ün terör döneminde bu politikaya karşı direnme kapasitesi ve gücü gösteren akımlar, 12 Eylül'ü izleyen yeni dönemde bir parça kolay toparlanma imkanı bulmakla kalmayan, yanısıra devrimci kimliklerini de koruyabilen akımlar olabildiler. Bugün bizim devrimci olarak gördüğümüz bir dizi örgüt, hemen tümüyle 12 Eylül'de zindan da direnme çizgisinde ısrar edenlerden oluşmaktadır. Demek oluyor ki, zindandaki direnme çizgisi, dışarda da devrimci kimliği koruyabilmenin önemli bir imkanı haline gelmişti. Ya da bunun tersi... 12 Eylül'de teslimiyet tutumu gösterenler, faşizmin CİA merkezli bu yıldırma ve teslim alma politikasına karşı direnemeyen ya da gereğince direnemeyen akımlar, çıktıklarında ya dağıldılar ya da tümden liberalleştiler. Bu çerçevede, devrimci Yol ve TDKP'nin akibetini biliyoruz. Kimler zindanda politik olarak teslimiyete itilmişse, uygulanan politika karşısında teslimiyetçi bir tutum izlemişse, bunlar dışarıya da teslimiyetçi akımlar olarak çıkmışlar, buna uygun bir ideolojik kimliğe bürünmüşlerdir. Bunun en bariz örneği, Devrimci Yol oldu. Zindanlarda teslimiyeti seçen bu akım hızla dağıldı ve yılgınlığı bir ideolojik-politik kimlik haline getiren kalıntılarından bugünün ÖDP'si çıktı.

Zindan cephesi: Çatışmanın ateş hattı

'90'lı yıllarda, zindanlardaki bu çatışmanın, dolayısıyla direnişçi kimliğin dışa dönük boyutları apayrı bir anlam ve önem kazandı. Zindanlarda devrimci kimlikleri ve onurları için direnen devrimciler, toplumsal muhalefetin diri bir kesimi olarak algılanmaya başlandı toplumda. Bu bir yerde olağandı da. Zira devrimci siyasal akımlar, genel planda alındığında, mücadele içerisindeki kitlelerin ileri örgütlü kesimlerini oluşturmakta, toplumsal muhalefetin en dirençli kesimini ifade etmektedirler. Genel bir ifadeyle, devrimci akımların direncini en kararlı, en tok bir biçimde gösterdiği alan ise zindanlar alanı oluyor. Ve bugün faşist rejim açısından zindanları teslim alabilmek, dışardaki devrimci akımların darbelemesi bakımından da çok büyük bir önem taşıyor.

Dikkat edin, zindan direnişi her zaman dışarıda büyük bir direnme ruhu, büyük bir coşku ve güven yaratıyor. Toplum nezdinde devrimci kimliği meşrulaştırıyor. '96 büyük zindan direnişinin yarattığı büyük politik ve manevi etkiyi biliyoruz. Bu direnişle Türkiye devrimci hareketi uluslararası çapta bir saygınlık yarattı, peşpeşe ölümlerin yaşandığı günlerde dünyanın gündemine oturdu. Devlete kelimenin gerçek anlamıyla boyun eğdirildi, devlet uygulamak istediği politikadan o gün için yüzgeri edip, belirgin bir geri adım attı. (Bir kısım devrimci çevrelerin büyük bir basiretsizlik ve dargörüşlülük örneği sergileyerek bu büyük politik başarıyı kısa zamanda heba etmesi ayrı bir sorundur.)

Aslında benzer direnişler daha önce, '90'lı yılların başında Eskişehir tabutluğu açıldığı sırada olmuştu. Eskişehir tabutluğu tam da bu rehabilitasyonun fiziken olanaklı olduğu zemini yaratabilmek içindi. Fakat bu saldırı daha en baştan püskürtüldü. O zamanın hükümeti "insan haklarına aykırı" bulmak zorunda kalarak, bu ilk tabutluk denemesin durdurmak durumunda kaldı. Daha sonra M. Ağar'ın Adalet Bakanı olmasıyla birlikte yeni bir hamle yapıldı. Biraz da 1 Mayıs '96 provokasyonunun düzlediği zeminde buna cesaret edildi. İki ay süren direnişle, 12 devrimcinin kaybedilmesi, yüzlercesinin sakat kalması pahasına, bu saldırı da püskürtüldü. Kayıplar ne olursa olsun, politik anlamı ve sonuçları bakımından, o bedellere fazlasıyla değdi bu büyük zindan direnişi.

"Hücre tipi": Son bir yıldır sinsice yapılan hazırlıklar

Aradan zaman geçti, devlet zaman zaman dişini göstermekle birlikte esas hazırlığını belli bir döneme göre yaptı. İnce ince ve alttan alta hazırlığını sürdürdü. Nitekim bugün açıklıyorlar, hücre tipi cezaevlerinden bilmem kaç tanesinin yapımı sürüyor, kaç tanesinin yapımı bitmiş bulunuyor, diyorlar. Bu arada son iki senedir eski cezaevlerine hücre tipine uygun düzenlemeler yaptılar. Son iki senedir, özellikle de son bir senedir, Habip yoldaş tarafından

(ama kendi kişisel imzasıyla, ama TKİP Cezaevi Merkezi Örgütlülüğü imzasıyla) sürekli olarak hücre tipi uygulamasına, devletin bu alandaki hazırlığına, tabutlukların yakın dönemde uygulama kararlılığıyla gündeme getirileceğine dikkat çekilip duruluyordu. "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" şiarı tam bu temel üzerinde ortaya çıkmıştır. Bedel ödedik, hücre tipini püskürttük, bedel ödeyerek bunu kazandık, bedel ödetmeden bu mevziyi terketmeyiz, ölürüz ama hücrelere girmeyiz, direneceğiz hücrelere girmeyeceğiz... Bütün bunlar hep partimize mensup devrimci tutsakların özellikle son bir yılda özel bir ısrarla gündemde tuttuğu tutumun ifadesi olarak kullandığımız şiarlar. Yoldaşlarımız son iki senedir, özellikle de son bir senedir, basınımızda döne döne bu meseleye dikkat çekip duruyorlar.

Devlet hücre tipi uygulamasını hayata geçirmeyi bir süredir belli biçimlerde deniyor da. Kartal F tipini açtılar. Devrimcilerin oraya girmeyeceğini, götürülürlerse zindanların ayağa kalkacağını bildikleri için PKK'lileri ve Tuzla Deri işçilerini götürdüler. Habip'in Tuzla Deri işçilerine seslenen mektubu bu niyetle yazılmış bir mektup zaten. PKK'lileri götürüyorlar, zira onlar bunu problem etmiyorlar. Çankırı Valisine yapılan suikastin kamoyunda yarattığı etkiden de yararlanarak, bu eylemin sanıklarını Eskişehir'e gönderdiler. Direnişle kazanılmış haklara tümüyle aykırı bu uygulama da yaz aylarındaki genel direnişle püskürtüldü.

Ama bu püskürtmeleri devlet sindiremez hale de geldi. Adalet Bakanlığı belli safhalarda geri adımlar atıyor. Aama belli ki devlet artık bu saldırıyı bir sonuca vardırma kararı almış. "Derin devlet" kontr-gerilladan, devletin gerçek çelik çekirdeğinden sözediyorum. Nitekim bu katliam da devletin kontr-gerilla çekirdeğinin (bu Genelkurmay ve MGK merkezli bir çekirdek) gündeme getirdiği bir katliam. Olayı öncelikle böyle kavramak gerekiyor.

Burada 20 senedir çatışan iradeler var, 20 senedir çatışan politikalar var. Bir tarafta devletin rehabilite etme, teslim alma, zindanlarda devrimci kimliği eritme politikası var. Bunun karşısında ise devrimcilerin devrimci onuru ve kimliği ne pahasına olursa olsun koruma kararlılığı... Çatışan iradeler ve politikalar bunlar. Bugün Ulucanlar'daki katliam ve direniş şahsında yaşanan olayın bütün özü ve özeti de budur. Bu kavranmadığı sürece, Ulucanlar katliamına karşı yürütülen kampanya, siyasal tutuklularla dayanışma çağrıları, şehitlerimizi anma ve anılarına sahip çıkma pratiği, yerli yerine oturmamış olarak kalacak demektir. Öncelikle bunu anlamak gerekiyor. Ne devlet o insanları durduk yerde öldürdü, ne de o insanlar durduk yerde öldüler. Devlet bir politikayı kan akıtarak hayata geçirmek istemiştir. Devrimciler ise bu politikayı kanlarını akıtarak, gerektiğinde ölümü tereddütsüzce kucaklayarak göğüslemeye ve püskürtmeye çalışmışlardır.

Sorun, dolayısıyla çatışma bütün şiddetiyle orta yerde duruyor

Sonuç ne olmuştur? Sonuç henüz ortada duruyor. Devlet henüz geri adım atmış değil. Katliamla birlikte zindanlar cephaniliğe dönüştürülmüş adı altında hücre tipi propagandası daha da yoğunlaştırıldı. Bunun ardından MGK toplantısı yapıldı. Bu meselenin çözülmesi gerekiyor ve hücre tipine geçilmesi gerekiyor çerçevesinde bir takım prensip kararları alındı. Gelecek aylardaki MGK toplantılarının son toplantıda önden saptanan ana gündemlerinden biri hücre tipi sorunu, cezaevleri sorunuydu.

Ecevit'in deyimiyle, "cezaevlerinde ne pahasına olursa olsun devletin otoritesinin tesis etmek" ne anlama geliyor? Bu, hücre tipinin uygulamaya geçirmek, devrimci direniş çizgisini kırmak anlamına geliyor. Ve unutmayalım, Ecevit bunu, Ulucanlar'da katliamın gerçekleştirilmekte olduğu saatlerde ve "tarihi" olarak nitelenen ABD gezisi yolunda, Brüksel hava alanında söylemiştir. Kendi başına bu bile, Ulucanlar katliamının ve devletin zindan politikasının bütün bir özünü ve özetini anlamak, planlı faşist katliamın kendinden öte politik anlamını ve önemini görmek için yeterlidir.

Olay bu çerçevede kavranmadığında hiçbir şey anlaşılmamış demektir. Nitekim bunu böyle kavrayamayanlar, hunhar bir faşist katliamdı, teşhir ettik, yoldaşlarımızı andık, böylece bu sayfayı da geçtik, biçiminde bakabiliyorlar. Bu söylediklerimle aynı zamanda, siyasal tutuklularla dayanışma çerçevesinde yürütülen faaliyetin temellerine ve bundan sonra daha özel bir çabayla sürdürülmesi gerekliliğine de işaret etmiş oluyorum.Ve tabi ki, Ulucanlar

katliamının teşhirini de bu çerçevede sürdürmek gerektiğine işaret etmiş oluyorum.

Olayın genel planda alındığında anlamı bu. Zindan sorununun '90'lardan bu yana zindanların sınırlarını aşan ayrı bir anlamı olduğunu vurgulamıştım. Bunu biraz daha açmak gerekiyor.

İçerde baskı ve terör...

Türkiye'de kapitalist düzenin durumunu görüyoruz. İşçisine ve emekçisine herhangi bir hak vermediği gibi, 30-40 yılın kazanılmış zaten çok sınırlı bir takım haklarını bile budama ihtiyacı duyuyor. Uluslararası tekellerin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarları, bunun bir ifadesi olan İMF reçeteleri bunu gerektiriyor. Hakların budanması, ücretlerin sürekli düşürülmesi, zamların süreklileşebilmesi gerekiyor. Özelleştirme, tahkim ve benzeri yollarla ülke kaynaklarının talanı ve işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, paralize edilmesi gerekiyor. Türkiye'nin kapitalist düzeninin durumu bu. Tüm bu politikaların süreklileştirilerek uygulanması gerekiyor.

Siz onbinlerce insan enkazın altındayken, parlamentonun Sosyal Güvenlik Yasasını meclisten geçirmedeki "kararlılığı"m düşünün. Türkiye kapitalizmi için emekçilerin boğazındaki ilmeğin ve belindeki kemerin sıkılması bu kadar zorunlu bir politika ve uygulama. Depremin ertesinde Ecevit, meclis çalışmasına bir gün ara verecek, yarın yeniden toplanıp Sosyal Güvenlik Yasasını görüşmeye devam edecek diyebildi. Akılalmaz gibi görünen bu davranış bile herşeyi anlatmaya yeterlidir. Depremin devlet ve düzen gerçekliği ile ilgili toplumda yarattığı infial üzerine, buna elbetteki bir süre için cesaret edemediler. Bir hafta on gün ara vermek zorunda kaldılar. Ama sonra binlerce insan cesedi daha enkazın altındayken, insanlar evsiz, çıplak, aç ve perişanken, saldırıyı hayata geçirdiler. Daha, bir sanayi bölgesinde işçilerin ve emekçilerin bu aşırı perişanlığını ve çaresizliğini, saldırıyı engelsiz olarak gerçekleştirmek için en uygun fırsat bile saydılar.

Bu, uluslararası tekellerin ve işbirlikçi burjuvazinin ihtiyacı olan politikaların vurucu bir göstergesidir. Türkiye kapitalizminin durumunun bir göstergedir. Bu kararlılığın, bu gözü dönmüşlüğün gerisinde böyle bir zaruret vardır.

Dışarda saldırganlık ve savaş...

Dış politika alanına geçiyorum. Emperyalizmin planlı oyunları ve kışkırtmaları sonucunda Balkanlar'da neler olduğunu görüyoruz. Bosna, ardından Kosova'ya yerleşme, burada yaşayan halkların köleleştirilmesi ve Türk devletine burada ABD emperyalizminin dümen suyunda düşen rol... Türkiye'nin Körfez savaşından beri Ortadoğu'da üstlendiği uşakça rolü zaten biliyoruz. Balkanlar bombalanırken, Irak da açıktan bombalanıyordu İncirlik'ten. Türkiye Varşova Paktı'nın yıkılışına kadar bölge halklarına karşı emperyalizmin bir potansiyel saldırı üssüydü. Bu tarihten sonra fiilen bir saldırı üssü haline geldi.

Türkiye artık ABD ve NATO'nun bölge halklarına karşı resmen ve fiilen bir saldırı ve savaş üssü olarak kullanılıyor. Artı, ABD ve İsrail ile kurulmuş bir saldırı paktı var. Artı şimdi emperyalist kışkırtmalarla Kafkaslar karışıyor. Çeçenistan, Dağıstan, Abazya... Azerbaycan ve Orta Asya'nın zengin petrolü ve doğal gaz kaynaklarını bölüşmek için bölgede dişe diş bir örtülü savaş var. Çeşitli emperyalist güçler halkları birbirlerine kırdırtarak bu savaşta mevzi kazanmak peşinde. Türk burjuvazisi, Ortadoğu ve Balkanlar'da ABD emperyalizminin saldırı üssü ve taşeronu durumunda.

Türkiye'nin Cumhurbaşkanı Genelkurmay başkanını yanma alıyor, Kosova'ya gidiyor. Buradaki bir Türk köyünde toplantı yapıyor, Kosova'nın yeni yönetiminde Türkler de temsil edileceklerdir derken, sağ başında Genelkurmaya başkanı duruyor. Genelkurmay Başkanı herhangi bir askeri yetkili değil, o Türk ordusu ve MGK demektir. Ordu ve MGK ise, Türk burjuvazisi adına iç ve dış politikada gerçek yönetim ve saldırı gücü demek. Üç gün sonra bu kez günübirlik olarak Bakü'ye gidiyor, gene sağ başında aynı Genelkurmay başkanı var. Bu kaba tablo içinde derin mesajlar taşıyor. Türk burjuvazisi ABD'nin Türkiye'yi çevreleyen bölgelerdeki emperyalist girişimlerinde koçbaşı olmak rolü üstleniyor ve bunu gizleme gereği duymuyor.

Özetliyorum. ABD emperyalizminin Türkiye'yi kuşatan üçlü kriz bölgelerinde çok güçlü çıkarları var. Bu çıkarları güvenceye almak için açık müdahaleleri ve kaba düzenlemeleri var. Körfez savaşıyla Körfeze müdahale edilmiştir, gerekli düzenlemeler

yapılarak ABD'nin bölgedeki varlığı pekiştirilmiştir. Ardından Bosna'da yıllarca halklar birbirlerine kırdırılarak, sonra da hakem ve barışın mimarı rolüyle ortaya çıkılarak yönetim devralınmış, Bosna'ya yerleşilmiştir. Ardından sıra Kosova'ya gelmiş, planlı kışkırtmaların ardından NATO savaş makinası Yugoslavya'ya karşı harekete geçirilerek, bu kez Kosova ve Arnavutluk işgal edilmiş, Kosova yönetimi resmen ve fiilen devralınmıştır.

Şu günlerde Rusya tarafından bir kirli imha savaşına dönüştürülen Çeçenistan, Dağıstan'daki karışıklıkların gerisinde de Amerika'nın parmağı vardır. Tam bu sırada Pakistan'da askeri darbe yapılmaktadır. Pakistan ordusunun ABD'nin izni ya da gözyumması olmadan böyle bir adım atamayacağını ise tüm dünya biliyor. Türk hükümeti Pakistan'daki askeri darbeyi en yumuşak sözlerle karşılıyor. Türk medyası ise askeri cunta şefinin Türkçe bildiğini ve Atatürk hayranı olduğunu propaganda ediyor.

Bu bölgelerdeki son geziler sırasında Demirel'in sağ başında duran Genelkurmay başkanı, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusundaki bölgesel saldırganlığının simgesidir. ABD emperyalizmin çıkarları doğrultusunda tehdite, şantaja, gerginliğe ve gerektiğinde savaşa dayalı politika, Türk devletinin gitgide açığa çıkan dış politika çizgisidir.

İç ve dış politika faşist-militarist bir rejim gerektiriyor

İçerde emekçilerin boğazını sıkmak, onları köleliğe mahkum etmek politikasının sonunun olmadığını, yani bunun süreklileştirilmiş bir politika olduğunu biliyoruz. Mezarda emeklilik, sosyal güvenlik yasası ve tahkimin ardından, şimdi de kıdem tazminatı ile öteki bazı kazanımların gaspı tartışılıyor. Enflasyonun resmi olarak bile %65 olarak açıklandığı, gerçekte %100'e yaklaştığı bir evrede, memura %25'ten bir kuruş fazla vermeme kararlılığı da bu politikaların sonunun olmadığını gösteriyor.

Bu politikaları uygulamak nasıl mümkün olacaktır? İçerde kendi emekçisine ve halkına savaş, dışarda komşularına karşı savaş olarak özetlenebilecek bu politikaların başarısı için temel önkoşul nedir? Bunun temel önkoşulu, işçi sınıfı ve emekçilerin tam denetim altında tutulması, bunun için de toplumsal muhalefetin, özellikle de onun en bilinçli ve örgütlü kesimi olarak devrimci hareketin ezilmesi ve sindirilmesidir.

Burada sorunu gerisin geri zindan meselesine bağlayacağım. Toplumsal muhalefetin sindirilerek zapturap altına alınması gerekiyor, dedim. Ama bu ülkede toplumsal muhalefet çoğu durumda işçiler ve emekçiler doğrudan ezilerek zapturapt altına alınmıyor; bu iş genellikle, onun en ileri kesimleri terörle ezilerek, yıldırılarak yapılıyor. Böyle terörize edilerek yaratılan korku ve yılgınlık ortamıyla, işçi ve emekçiler de saldırılar karşısında hareketsiz kılınmaya çalışılıyor.

Ve bakıyoruz, Ulucanlar'daki planlı faşist katliamın ve Adana'daki planlı yargısız infazların ardından, yine bu planlı saldırıların bir uzantısı olarak, Ahmet Taner Kışlalı öldürülüyor. Tüm bunlar gösteriyor ki, Türk kontr-gerillası gene bir takım karanlık hesaplar peşinde. İçerde Kürt hareketini teslim almayı başaran rejim (önemle altını çiziyorum, bu çok önemli bir nokta), bundan aldığı güç ve ek cesaretle devrimci hareketi de ezmek istiyor. Bunu yaparsa, toplumsal muhalefeti çeşitli biçimlerde oyalamak, kontrol etmek iyice kolaylaşacak. Sendikalar aracılığıyla, refomist partiler aracılığıyla, terörize edilmiş ortamın baskısıyla, sonuçta bu başarabilir bir iş olacak.

Sorun böyle kavranabilmeli. Devrimci akımlar içerde teslim alındığı koşullarda, bu dışarıda da büyük bir dağılmaya dönüşür. Çoğu içerdeki direnme kararlığı sayesinde yaşıyor, içerde moralini koruyup da dışarıya yayımsal destek veren insanlar sayesinde bir sürü akım siyasal yaşamını sürdürüyor. Dışarda zaten bitirerek içeriye yığıyorum, içerde de teslim alırsam bu sorunu tümden çözerim diye bakıyor devlet. Türkiye'de kitle hareketi çoğu durumda öyle tümden kendiliğinden patlayan bir hareketlilik değil. Devrimci akımların varlığı, onların dirençli tutumları, her zaman görünür ya da görünez bir etkileşime yolaçmıştır. Önderlik özellikle son 30 yılda Türkiye'de belli bir rol oynamıştır. Devrimci örgütlerin varlığı, devrimci kararlığın varlığı bu açıdan büyük bir önem taşıyor.

Dolayısıyla, zindanlara yönelmiş saldırı Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin bir uzantısıdır, en kritik bir halkasıdır, mücadelenin en şiddetli yansıdığı halkadır. Türk burjuvazisinin sıkışmışlığı ve ABD emperyalizminin bölgesel ihtiyaçları çerçevesinde, kendi iç toplumsal muhalefetini

denetim altına alma çabasının çok kritik bir halkasıdır. Siyasal tutuklularla dayanışma kampanyasını da bu geniş çerçevede kavramalıyız. Kitleler arasında ve uluslararası çapta yaratılacak desteği, Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin çok kritik bir alanında iradelerin kanlı bir biçimde çatıştığı bir noktada, devrim cephesini güçlendirme sorumluluğunun bir gereği olarak ele almalıyız.

Böyle ele almadığımızda, öldürülen iki önder yönetici yoldaşımızın anısına sarıldığımız bir kampanyaymış gibi görünür ve yoldaşlarımızın anısına dar bir bağlılık dışında hiçbir şey ifade etmez. Habip yoldaşın mektubunu iki önder yoldaşımıza ilişkin değerlendirmem esnasında sizlere okudum; bu saldırı gelecektir, "Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!", diyor yoldaş. Bu yiğit yoldaşlar saldırıyı öngörmekle kalmadılar, sözlerini de tuttular, partimizin bayrağına leke sürmediler; teslim alma politikasını püskürtmek için ölümüne direndiler ve ölümü en önde yiğitçe kucakladılar.

Olayın genel çerçevesi bu. Fakat olayın bir de daha özel, bize özgü bir çerçevesi var.

Saldırı aynı zamanda partimize yönelmiştir

Ulucanlar şahsında gerçekleşen saldırı aynı zamanda cepheden partimize de yönelmiş bir saldırıdır.

'96 zindan direnişini izleyen döneme, özellikle de son iki yıla dönün bakın. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi olayların merkezidir, birçok problemin gündeme geldiği ve dolayısıyla net bir direnme kararlılığının sergilendiği yerdir. Ve burası, Habip yoldaşın üçbuçuk yıldır bulunduğu, son zamanlarda partimizin en kalabalık tutsak grubunun, yanısıra en dirençli ve deneyimli tutsak yoldaşlarımızın bulunduğu bir cezaevidir.

Yine bu aynı dönemde, hangi siyasal akımın, hazırlanmakta olan "hücre tipi" saldırısına sürekli olarak yayınlarında dikkat çektiğini, kamoyu önünde bu konuyu sistematik olarak işlediğine dönün bakın. Devletin bu politik saldırısına karşı uyarıcı çabalar, önden hazırlık ve direnme kararlılığı, belirgin bir biçimde hangi partiden gelmektedir, olgusal olarak bakın, ön planda hep partimizi göreceksiniz. Bu sürecin belgesel seyri parti basınımızda yeniden yayınlandığında, bu daha açık biçimde görülebilecektir.

Geçen sene Eylül ayında yaşanan çatışmanın Habip yoldaş tarafından yapılmış bir değerlendirmesi var. Bu zamanında iki bölüm halinde yayınlandı haftalık komünist basında. O döneme bakıyoruz, CMK tutarsız davranıyor. Yerel CMK da aynı tutarsızlığı CMK disiplini içinde uyguluyor. Biz bu disipline tabi değiliz; ancak kararlar doğru ise CMK tarafından alınan genel kararlara uyum gösteriyoruz. Biz, esas olarak Ulucanlar üzerinden yansıyan tavrın temsilcisiyiz. Bu bir olguysa eğer, öte yandan devlet zindanları ezmeyi toplumsal muhalefeti ezmenin bir halkası olarak görüyorsa, dolayısıyla zindanları bir "çıbanbaşı" olarak değerlendiriyorsa ve zindanlar içinde de özellikle son iki senedir Ulucanlar Cezaevi özel bir "çıbanbaşı"ysa ve buradaki direnişçi kimliğin önünü özellikle Habip Gül şahsında belli bir parti tutuyorsa, bu saldırının neden aynı zamanda bize hedefleyen bir saldırı olduğu da kendiliğinden anlaşılır.

Kaldı ki sorun bundan da ibaret değil. Kuruluşu izleyen günlerde partimize yönelen sistematik saldırı sürecinin en kritik halkalarından biri, Ankara'da yaşanan tutuklamalar oldu. Bir grup ileri kadromuz burada tutsak düştü. Partimizin Merkez Komitesi üyesi Ümit yoldaş bunlardan biriydi. Biz eskiden de Habip Gül şahsında Ulucanlar'da "çıbanbaşı" sayılıyorduk. Operasyonlar sonrasında burada hızla artan sayımız ve bu yeni tutsak yoldaşların siyası poliste blok halde gösterdikleri tam direniş çizgisi, bunun devletin karanlık zirveleri için özel anlamı, bizi Ulucanlar üzerinden ayrıca bir hedef haline getirmekteydi. Ulucanlara yönelmiş saldırı özel planda partimize yönelmiştir derken, işte bu olgusal gerçeklere dayanıyorum.

Herhangi bir başka kimsenin değil de Habip'in Ulucanlar'da yatmış eski bir DEP milletvekili üzerinde bu denli saygınlık ve hayranlık yaratmış olması elbette raslantı değil. Ve bu saygınlığı ve hayranlığı yaşayan tek kişi de Mahmut Alınak değil. Bu belirgin biçimde farklı olan kimliği nasıl dost olan görüyorsa, düşman da aynı şekilde görüyor. Hatta düşmanın bu konuda daha keskin görüşlü olduğunu, deyim uygunsa değerlendirmesini daha bir sükunetle, önyargısız ve tarafsız bir gözle yaptığını da söyleyebiliriz.

Evet, bu saldırı aynı zamanda cepheden

partimize yöneltilmiş bir saldırıdır. Bu, bizim zindanlar sorunu konusunda, bu alana ilişkin devlet politikalarının anlamı ve amacı konusunda açık bir değerlendirmeye ve net bir politikaya sahip oluşumuzla, ve nihayet, son bir yıldır bu alana yönelik olarak gösterdiğimiz özel duyarlılıkla da bağlantılıdır. Son bir yıla dönün bakın, biz bu cephede herhangi bir poliltik hata yapmadık. Devletin ezmek istediği direniş çizgisinin politik olarak en iyi temsilcileri ve sözcüsü olduk. Politik olarak diyorum, çünkü fiilen direnişe gelince tüm devrimci tutsaklar aynı kararlılıkla direniyorlar; benim burada vurguladığım nokta öteki gruplardan devrimcilerin emeğine ve direnişçi kimliğine zerre kadar halel getirmiyor. Ben bir parti ya da grup adına izlenen genel politika üzerinden konuşuyorum. Nihayetinde insanların direnci temelde izlenen politikayla sıkısıkıya bağlantılıdır. Politikadaki berraklık ve kararlılık açısından bakıldığında, zindan cephesindeki direnişin temsilcisi artık partimizdir. Ve bu, siyasal poliste ve mahkeme kürsülerinde gösterilen devrimci direnme çizgisinden ayrı bir durum değildir, aynı çizginin zindan cephesindeki yansımasıdır.

Zindan cephesinde öteki akımların tavrı ne diyeceksiniz. Bu soruna şimdilik girmek istemiyorum, şunu söylemekle yetineceğim: CMK'nın tavrına bakın, tüm öteki akımların tavrının ne olduğunu da görürsünüz.

Bu saldırı aynı zamanda partimize yönelik bir saldırı olmuştur ve partimiz, bu saldırıyı onurla ve dirençle göğüslemiştir. Tablo ortadadır. İçerde direnilmiş, yiğitçe ölünmüştür; dışarda ise kararlılıkla sahip çıkma pratiği gösterilmiştir. Bugün hala işçi ve memur kesimleri ile devrimci demokratik çevrelerde duyarlılık oluşturmak ve oluşmuş bulunan duyarlılığı korumak çerçevesinde sürekli bir çabamız var. Yine uluslararası cephede, Avrupa'da, bu çaba en iyi partimiz tarafından gösterilmiş, etkin ve yaygın bir kampanya örgütlenmiştir.

Tüm bunlar göstermektedir ki, partimiz bu saldırıyı yiğitçe göğüslemiştir. Bu saldırı karşısında dirençli ve iradeli davranmıştır, bu saldırıyı püskürtme kararlılığı ortaya koymuştur. Hiçbir geri adım atılmadığı gibi, büyük bir moral kazanılmış ve bu pratik içerisinde büyük bir direnme kapasitesi sergilenmiştir. Bu çabalar içinde partimiz onur ve itibar kazanmıştır.

Eğer bu böyleyse, öte yandan bugün zindanlar Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin kritik bir halkasıysa, bu doğrudan Türkiye'deki sınıf mücadelesinin genel gidişatını ilgilendiren bir sorunsa ve böyle bir sorunda partimiz pratikte de izlenebilen bir kararlılık çizgisinin temsilcisi olmuşsa, bu uğurda gerektiğinde ölmesini bilmek kadar bu saldırıyı göğüslemesini de bilmişse, işte bu büyük bir onurdur. Bu bir onurdur ve bu onur partimizindir.

Direnişçi yoldaşlarımız partimizi onurlandırmışlardır

Bu onura layık olmak hepimizin, bütün bir partinin, parti çeperinin, parti militanlarının, sempatizanlarının görevidir. Yoldaşlarımızın salt ölümleriyle değil, bu politikanın anlamını gören düşünsel güçleriyle de, bu konudaki öngörüleriyle de, bu politikanın püskürtülmesine ilişkin olarak uzun süredir ortaya koydukları devrimci kararlılıkla da, partimizi onurlandırmışlardır. Asıl onur buradadır. Mesele salt gerektiğinde ölümü de yiğitçe kucaklamasını bilmekten ibaret değil, politikanın kendisini teşhis etmektedir. Bunun kadar, hatta siyasal mücadele sözkonusu olduğuna göre bundan da önemli olan, politika planındaki öngörü, tutarlılık ve kararlılıktır. Devletin izlediği politikaya karşı bir direniş çizgisi oluşturmakta ve pratikte buna uygun düşen bir kararlılık ve tutarlılıkla davranabilmektir.

Habip yoldaşın bize ulaşan son mektuplarının birinde şunlar söyleniyor (bu mektup Ağustos sonunda İsviçre'den bir işçi yoldaşa yazılmıştır): *"... sermaye devleti, ulusal hareketin teslimiyet platformundan da güç alarak, şu sıralar yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bunun bir ayağı da cezaevleri, cezaevlerindeki devrimci dinamizmdir. Af, pişmanlık yasası vb. girişimler bu saldırının esasını oluşturuyor. Bu yeni saldırı en azından '91 kadar karşılık bulacak, yani tahribat yaratacak. Buna karşı etkin bir mücadele ile yüz yüzeyiz. '96 direnişinin 3. yıl dönümünde Eskişehir saldırısını bir kez daha püskürttük. Ama bu işin sadece basit bir yönüydü. Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza, bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!"*

Onur işte buradan gelmektedir, onur tam da bu berrak ve kararlılık ifadesi politik

bakışaçısındadır. Gene, Merkez Komitesi'ne yazılan mektupta, ki bu Habip yoldaşın bize ulaşabilen en son mektubudur, MK'ya hitaben söze şöyle başlanmaktadır:

"Sevgili yoldaşlar; Zindanlar sürecini biliyorsunuz, önümüzdeki sürecin ağır bedeller ödemeyi gerektiren bir saldırı süreci olacağı malumdur. Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok. Ancak kendi başına bedel ödemenin bir şey ifade etmeyeceğini siz de biliyorsunuz. '96 SAG ve ÖO sürecindeki durumumuz buna en bariz örnektir.

"Süreci önden politik bir öngörü ve hazırlıkla karşılamak zorunludur. CMK'da olmamamız önemli bir dezavantajdır. Bu dezavantajı bir nebze de ola Cezaevler Merkezi Örgütlülüğünü oluşturarak gidermeye çalıştık. Önden süreçleri tahlil etmek, buna uygun taktik politikaları geliştirerek merkezi düzeyde güçlerimizin önüne koymak, sürece hazırlık anlamında oldukça önemlidir. Özellikle Cezaevi Merkezi Örgütlülüğünü ilan ettiğimiz bir yerde merkezi politika daha da zorunlu hale geldi. Çünkü tüm güçlerimiz Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğünün ne diyeceğine bakıyorlar. Böyle olması da doğal..."

İşte bu bir bakışaçısıdır. Yani bir politika, bir saldırı görülmekte, bu saldırının anlamı değerlendirilmekte, buna karşı hazırlık yapılmakta, MK şahsında tüm parti uyarılmaktadır. Pratikte gösterilen kararlılık ve izlenen direniş çizgisi bu temeldedir, ölümü göğüslemesini bilmek burada bir sonuçtur. Yoldaşlarımızı ölmeyebilirlerdi de, politik açıdan buradaki başarı ve onuru yine de hakkederlerdi. Ama yoldaşlarımız yiğitçe öldüler de. Biz bu yiğitliği bu politik bakışaçısından, bu politik öngörüden, bu politik direnme çizgisi üzerinden kavrarsak ancak, onu gerçekten tam olarak kavramış ve yerli yerine oturtmuş oluruz. Bununla da kalmayız, bundan sonraki görevlerimize de doğru bir biçimde ve onun gerektirdiği bir enerjiyle sarılmayı başarabiliriz.

Çatışma bütün yakıcılığı ile orta yerde duruyor

Bu saldırı püskürtülebilecek midir? Bu saldırı püskürtülmek zorundadır, bu zorunludur, soruyu böyle yanıtlamayı tercih ediyorum. Bu saldırı aslında bu katliamın ardından gündeme gelen direnişle püskürtülebilinirdi. Durduk yerde başkentin göbeğinde, üstelik bir Amerikan gezisi sabahında, 10 devrimci vahşice katledildi, onlarcası ağır biçimde yaralandı ve sakatlandı. Aradan yalnızca iki-üç gün geçtikten sonra bunun bir planlı katliam olduğu, öteki herşeyin bir bahane olduğu anlaşılmaya başlandı. Yani kontra medyayla kamuoyunu ve halkı aldatma çabaları çabucak çöktü. Ülke çapında zindanlarda direniş vardı, vahşi bir katliamı izleyen ve bu katliama karşı derin bir öfkeyi yansıtan ve büyük bir kararlılığı ifade eden bir genel zindan direnişi vardı. Bu direniş iyi bir biçimde değerlendirilerek bu saldırı daha bu aşamada püskürtülebilinirdi. Böylece en az bir sene de bir parça nefes alınırdı. Yazık ki bu başarılamadı, bunun gerektirdiği irade gösterilemedi. 10 tutsağın katledilemesiyle suçüstü yakalanan bir rejimin sıcağı sıcağına yeni toplu katliamlara cesaret edemeyeceği görülemedi. (...)

MGK şu günlerde bir toplantı yapacak, bakalım ne çıkacak oradan. Ama MGK toplantısı işin görünürdeki cephesi. Asıl saldırı tezgahı her zaman olduğu gibi altan alta adım adım örülüyordur. Kaldı ki MGK yeni hücre tipi cezaevlerinin inşa edilmesi, yapımları sürenlerin hızlandırılması kararını katliamı izleyen toplantıda da açıklamış bulunuyor.

Son birkaç yılda ve özellikle de şu son süreçte gösterilmiş bulunan bazı tutarsızlıklar ne olursa olsun, ortada 20 yılın bir direnme geleneği var. Herşeye rağmen bu var, bu bir olgu. Bu, devletin yeni saldırı politikalarının boşa çıkarılabilmesinin en büyük güvencesi.

Bu politikanın püskürtülmesi gerektiğini söylüyorum ve 20 yıllık sürecin bu politikanın püskürtüleceğini de gösterdiğini eklemekle yetiniyorum. Ötesindeki herşey kuşkusuz geleceğin ve pratiğin sorunudur. Gösterilecek dirence ve kararlılığa, devletin saldırganlığını kıracak politik basınca bağlıdır.

Devlet bugün Kürt hareketini teslim almanın büyük avantajını yaşıyor. Kürt siyasal tutuklulularının uysal uysal boyun eğiyor olmalarının moral gücünü ve avantajını yaşıyor, buradan gelen bir pervasızlığı var. Sorunu, halihazırda toplumda fazla da etkisi olmayan devrimci akımların zindan cephesinde ezilmesi olarak görüyor.

Eğer devrimci akımlar da soruna zindanlarda arada böyle şeyler oluyor ve geride kalıyor rehavetiyle bakarlarsa; buradaki politik

saldırının derin anlamını ve sonuçlarını görmez ya da görmezlikten gelirlerse; bunun gerektirdiği kararlı bir direnme çizgisi gösterilmediği takdirde doğabilecek olan ağır sonuçları değerlendiremezlerse, işte bu durumda ağır bir zaafiyet alanı doğar, sonuçta başka türlü bir gelişme de ortaya çıkabilir. Ama 20 yılın deneyimine ve birikimine rağmen böyle düşünmek için de normalde ve halihazırda çok belirgin bir neden yoktur.

Bu aynı zamanda siyasal tutuklularla dayanışma kampanyasının neden gevşetilmeksizin, tersine çok etkin bir biçimde sürdürülmesi gerektiğini de anlatıyor. Bu çerçevede Ulucanlar katliamının neden gündemde tutulması gerektiğini de anlatıyor. Ve zindanlarda, devletin kendi politikasını uygulama isteği ve kararlılığına bağlı olarak, her an yeni gelişmelerin ortaya çıkabileceğinin farkında olmak gerektiğini de anlatıyor.

Bu görev ve sorumluluklara işaret ederek, sözlerimi noktalıyorum.

"Biz hazırız... Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!"

(Ağustos '99 sonunda İsviçre'den bir işçi yoldaşa yazılmıştır)

Sevgili yoldaş,

Ulusal hareket cephesindeki gelişmeler ve yaratacağı sonuçları konusunda mutabıkız. Zaten parti bu konuda net bir tutum almış durumda. Benim değerlendirmelerimde üslubumu sert buluduğunu belirtmişsin. Ama ben tam tersini düşünüyorum. Biz bu akıma karşı (bugüne kadar) yeterince "yumuşak" ve sorumlu davrandık. Dün belli yönleriyle "yumuşak" davranışımız ne kadar anlamlıydıysa, bugünkü sertliğimiz de o kadar sarsıcı ve anlamlıdır. Birileri teslimiyeti pervasızlığa vardırmışsa, biz de Kürt halkına ve devrime karşı sorumluluğumuz gereği bu pervasızlığa karşı en az mermer kadar sert olmalıyız. Duyabileceğimiz hiçbir kaygı yok.

Bugünün atmosferinde bu sertliğimiz belli bir tepkiyle karşılanıyor olabilir. Ama bu geçici ve duygusal bir atmosferdir. Yarın bu atmosfer dağıldığında, herkes şapkasını önüne koyup söylediklerimiz üzerine düşünmek zorundadır. Yani herkes bilmelidir ki, bir sınıfın ve halkın kaderiyle, geleceğiyle oynamak artık eskisi kadar kolay değildir. Bu coğrafyada artık Komünist İşçi Partisi var. Herkes söylediklerini on kez ölçmeli, bir kez biçmelidir. Aksi taktirde partinin ideolojik şiddetine katlanmak zorundadır. Aynı şekilde ulusal hareketin teslimiyet platformunun utanç verici destekçileri de bugün yaptıkları devrim tasfiyeciliğinin hesabını verecekler. Tepkileri hiç önemsemiyorum. Biz dostlarımıza karşı ne kadar sorumlu ve hassas isek, dost olmaktan çıkmak eğilimi gösterenlere veya çıkanlara karşı da o kadar acımasız olacağız.

Sevgili dost; eleştirilerimizden sonra ulusal hareketle aramızda belli bir gerginlik doğdu. Şimdilik nispeten giderilmiş olsa da ilişkilerimiz oldukça soğuk. Kendi etkinliklerine bizi davet etmediler. Bergama'da ise bizi davet etmişler ama mesajımızı okumamışlar. Biz de doğal olarak onları '96 SAG-ÖO etkinliklerimize davet etmedik. Yani kimse gücüne güvenerek bizi peşinde koşturacağını düşünmesin. Onlar bize tutum alıyorlarsa, biz onlara on kez tutum alırız. Öyle anlaşılıyor ki, birileri hala bizi başkalarıyla karıştırıyor.

Sevgili yoldaş, sermaye devleti, ulusal hareketin teslimiyet platformundan da güç alarak, şu sıralar yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bunun bir ayağı da cezaevleri, cezaevlerindeki devrimci dinamizmdir. Af, pişmanlık yasası vb. girişimler bu saldırının esasını oluşturuyor. Bu yeni saldırı en azından '91 kadar karşılık bulacak, yani tahribat yaratacak. Buna karşı etkin bir mücadele ile yüzyüzeyiz. '96 direnişinin 3. yıl dönümünde Eskişehir saldırısını bir kez daha püskürttük. Ama bu işin sadece basit bir yönüydü. Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza, bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız... Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!

Sevgili dost, buradaki dostlar iyidirler. Kızgınlığınız oldukça haklı. Partinin bu konuda başlattığı iç mücadeleyi oldukça isabetli ve zorunlu görüyorum.

Hepimizi en içten yoldaşlık duygularıyla kucaklıyor öpüyorum. Yoldaşça sevgiler.

Habip

"Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok!"

(Habip Gül'ün Merkez Komitesi'ne Eylül '99 başında ulaşan son mektubu)

Sevgili yoldaşlar;

Zindanlar sürecini biliyorsunuz, önümüzdeki sürecin ağır bedeller ödemeyi gerektiren bir saldırı süreci olacağı malumdur. Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok. Ancak kendi başına bedel ödemenin bir şey ifade etmeyeceğini siz de biliyorsunuz. '96 SAG ve ÖO sürecindeki durumumuz buna en bariz örnektir.

Süreci önden politik bir öngörü ve hazırlıkla karşılamak zorunludur. CMK'da olmamamız önemli bir dezavantajdır. Bu dezavantajı bir nebze de ola Cezaevler Merkezi Örgütlülüğünü oluşturarak gidermeye çalıştık. Önden süreçleri tahlil etmek, buna uygun taktik politikaları geliştirerek merkezi düzeyde güçlerimizin önüne koymak, sürece hazırlık anlamında oldukça önemlidir. Özellikle Cezaevi Merkezi Örgütlülüğünü ilan ettiğimiz bir yerde merkezi politika daha da zorunlu hale geldi. Çünkü tüm güçlerimiz Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğünün ne diyeceğine bakıyorlar. Böyle olması da doğal.

Artı, biz Cezaevi Merkezi Örgütümüzle, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonunu da etkiliyorduk. Örneğin, dikkat etmişseniz eğer, bir süre önce biz, hücrelere karşı ve olası durum da "hücrelere götürüldüğümüzde neler yapılmalı" konusunda, maddeler halinde bir perspektif ortaya koymuştuk. Bizden bir hafta on gün sonra CMK bizim ortaya koyduğumuz maddeleri olduğu gibi benimseyip kamuoyuna deklare etti. Öcalan'ın Roma sürecinden sonra devrimci demokrasinin tutum ve politikasını mahkum ettik. Görünürde önemsemediler. Ama bir TİKB, yayın üzerinden bize cevap vermek yerine, cezaevlerindeki insanlarına mektup yazarak; biz beş günlük açılık grevine katılmadık. Üçer günlük açlık grevi yaptık, Kızıl Bayrak'taki eleştiri doğru değil, deme ihtiyacını duyabiliyor. Bu ve benzeri başka örnekler basıncımızı gösteriyor.

(...)

Şimdi esas soruna geliyorum. DHKP/C birkaç kez bize CMK'ya girmemizi söyledi. Bizim CMK'ya girmemizi önemsediklerini ve bu konuda üzerine düşen sorumluluğu gösterip CMK ile aramızda iletişim kurabileceklerini, bunun merkezi yapılarının fikri olduğunu ve merkezi yapılarının neden başvuruda bulunmadığımızı sorduklarını ifade ettiler. Onların deyimiyle X'de alternatif (yani gerektiğinde inisiyatif kullanabilecek ve Bayrampaşa ile ilişki içinde olan) bir CMK oluşturulmuş. Eğer X'de inisiyatif (bizi temsil anlamında) kullanabilecek bir arkadaşımızın olması durumunda CMK ile daha rahat irtibat kurulabileceğini söylüyorlar.

Doğal olarak ben kendilerine net bir cevap vermedim. Doğrusu bu noktada karar sizin. Eğer uygun görüseniz X'deki yoldaşlara CMK'da bizi temsil hakkı verilebilir. CMÖ yetkisini tekrar buraya vermeniz durumunda bu bir zorluk doğurmaz. CMÖ süreçle ilgili politikaları önden yayın üzerinde ortaya koyar. X'deki yoldaşlar da ortaya konulan politikalar çerçevesinde CMK'ya düşünce bildirirler. Ani gelişmelerde ise, kendi inisiyatiflerini kullanarak karar verirler. (...)

Bildiğiniz gibi birçok eylem bizim önerilerimizle yapılıyor, fiilen de mücadelenin içinde ve önündeyiz. Ama CMK adına kamuoyuna yapılan açıklamalarda bizim imzamız olmuyor. Bu dezavantajı gidermeliyiz. Olanakları ve koşulları zorlamalıyız. Şu an CMK arasındaki dengeler ulusal hareketini etkisiyle bozulmuş durumda. DHKP/C'nin bizim CMK'ya girmemizdeki ısrarı başka nedenler yanında bundan da kaynaklanıyor olabilir. Biz bu durumu değerlendirmeliyiz. Bu konuda acilen düşünce belirtirseniz girişimlerde bulunmamız mümkün olur.

(...)

Yoldaşça sevgilerimle
Habip

Gençlik çalışması deneyimleri ışığında

Kitle çalışması üzerine notlar/1

Ümit ALTINTAŞ
(A. Özen/Tuna)

Her devrimci partinin en temel görevi, ülke çapında devrimden çıkarı olan tüm toplumsal kesimlere önderlik etmek, kitlelerin harekete geçmesini sağlamaktır. Her türlü alan örgütü (il örgütü, gençlik örgütü vb.) de, sorumlu bulunduğu alandaki kitle hareketine müdahale etmek, onu ilerletmek, geliştirmek ve kendi programımız seviyesine çıkarmak sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

İlk olarak, zaman zaman karşımıza çıkan çarpık bir bakıştan bahsetmek istiyoruz. Bu, politika yapmayı, yani kitle hareketine müdahale ve ona önderlik etme çabasını, güç olduktan sonraki sürece ertelemektir. Gerçekte bu, politikadan uzaklığın ifadesidir. Politika yapmak için fiilen güç olmayı beklemek, devrimci mücadeleden uzak durmak demektir. Her gerçek devrimci önderlik, kendi güçlerini ancak böyle bir çaba içerisinde bulabilir. Harekete müdahale çabası içinde güçlerini toplar, kadrolarını bulur ve dönüştürür, kurumsallaşmasını tamamlar. Devrimci bir örgüt kadro kazanmak için faaliyet örgütlemez; kitleleri harekete geçirmek, mevcut hareketi geliştirmek için uğraşır. Kadrolar ancak böyle bir faaliyet içinde kazanılıp dönüştürülebilir. Kısacası, güç olunduktan politika yapılmaz, tersine politika yapılarak güç olunur.

Bu müdahale sürecinde şöyle bir sıralama yapabiliriz; süreci ve alanı tahlil etmek, sürece müdahale edebilecek politikalar geliştirmek, ve nihayet, bu politikaları hayata geçirecek güçleri, araçları bulmak, açığa çıkartmak.

Biz süreci anlama ve tahlil etme konusunda her zaman bir açıklığa ve üstünlüğe sahip olduk. Üniversitelerde, liselerde neler oluyor, neler yaşanıyor, devlet ne gibi hesaplar yapıyor? Öğrencilerin eğilimleri, duyarlılık alanları neler? Aynı şekilde emekçi gençlik çalışmamızda alanın özgünlükleri, gençlerin eğilimleri vb. üzerinden bir açıklığa kolayca ulaşabildik. Bu ilk aşama diyebileceğimiz alanda bir sorunumuz olmadı.

Aynı şekilde, sürece müdahale edecek politikalar geliştirmede de büyük oranda bir geçmiş birikime sahibiz. Üniversitelerden örnek verecek olursak: 6 Kasımlar, alternatif açılışlar, 1 Mayıslar ve Mart-Nisan süreci gibi önemli günlerin yanısıra, parasız-eşit eğitim, faşist saldırılar, hukuk ve soruşturma terörü, 18 Nisan seçimleri, Susurluk süreci, bütünlemelerin kaldırılması vb. birçok sorunda, doğru tahlillerin yanısıra, sürece müdahale edecek politikalar geliştirdik, kitlelere ne yapmaları gerektiğini anlattık. Fakat geliştirdiğimiz politikaları hangi araçlar üzerinden hayata geçireceğimiz konusunda aynı başarıyı gösterdiğimiz söylenemez. Süreçlerimizde aksayan yan, asıl olarak da bu oldu. Geliştirdiğimiz politikaları hayata geçirecek araçları bulup çıkaramadığımız ölçüde, ürettiğimiz politikaların değeri de kalmamaktadır. Amacımız güzel şeyler söylemek, kuvvetli yazılar yazmak değil de kitleleri savaştırmak olduğuna göre, bunun böyle olmasından doğal bir şey de olamaz. En doğru düşünceler, kitleler tarafından fiili bir kuvvete dönüştürülmedikçe, bir hiç olmaya mahkumdur.

Mesela hukuk ve soruşturma terörünü biz iyi değerlendirmişiz, bunun anlamını erken bir dönemde ortaya koymuşuz. Ayrıca buna karşı öğrencilerin neler yapması gerektiğini, neler yapabileceğini, hangi sloganların öne çıkacağını da ortaya koymuşuz. Ama bu politikaları kitlelere hangi araçlarla ulaştıracağımız, maledeceğimiz, onları hangi araçlarla harekete geçireceğimiz, hangi güçlerle birlikte hareket etme olanağına sahip olduğumuz vb. konusunda, yeterli açıklığa ulaşamamışız. Böyle

olunca, hukuk terörünü sadece teşhir etmiş oluyoruz. Gençlik dergimizi ve konu hakkında bildiri dağıtmışsak bildirimizi okuyanlar, hukuk terörü hakkında bilgi edinmiş oluyor. Bu sınırlar içinde bir faaliyete kitle faaliyeti denilemeyeceği ortadadır. Kısacası, kitle faaliyetimizde aksayan en temel nokta, yükleneceğimiz alan, politikalarımızı hayata geçirecek araçlar yaratmaktır.

Tüm bu söylediklerimiz üzerinden, kitle çalışmasının siyasal-örgütsel faaliyetimiz içinde tuttuğu/tutması gereken önem açığa çıkıyor. Etkin bir kitle faaliyeti devrimci önderlik çabasının olmazsa olmazlarından biridir. Yürüttüğümüz kitle faaliyetinin üç temel alanını ve sorunlarını (ajitasyon-propaganda, örgüt, eylem) şimdi daha ayrıntılı olarak inceleyebiliriz.

Sürekli ve düzenli bir ajitasyon ve propaganda, devrimci örgütün en temel faaliyet alanlarından biridir. Kitlelere bilinç vermeye, onları hakları ve istemleri üzerinden mücadeleye sevk etmeye çalışan bir devrimci özne için, sürekli ve sistemil bir ajitasyon-propaganda faaliyetinin önemi açıktır.

Yazılı ajitasyon, örgüt ciddiyeti ve sürekliliği

Yazılı materyaller herşeyden önce bir örgüt varlığının göstergesidir. İster afiş olsun, ister bildiri, ya da kuş-pul türü materyaller, üzerinde ne yazdığından bağımsız olarak, kitlelere örgütün varlığını hissettirir. Bu da mücadeleye eğilimli kitlelere güven verir. Çünkü en geri bilince sahip olan bir insan bile, mücadele etmek için bir örgüte ihtiyaç duyar. Yazılı materyal burada örgütü temsil eder. Herkes bilir ki, bu materyalleri hazırlayıp kullananlar, bir örgütlülükte toplanmışlardır. Bu illa ki devrimci bir örgüt demek değildir, ama ortada bir örgüt var demektir.

Kendini yalnız hisseden, kendisiyle birlikte harekete geçebileceğini düşündüğü kitlenin dağınıklığını gören bireye, örgütlülüğü görmek güç verir. Demek ki yalnız değildir, demek ki kendine ve dağınık görünen kitlelere önderlik edecek, onları bir güç haline getirecek birileri vardır, o zaman mücadele etmeye değer. Dağınık halde mücadele verilemeyeceğini, daha doğrusu kazanılamayacağını bilen, sezen bir birey, bu gücü gördüğünde, mücadelenin başarısına inanacak ve bu ondaki devrimci enerjiyi açığa çıkarmayı kolaylaştıracaktır.

Biraz önce, bu örgütlülüğün illa bir devrimci örgütlülük olarak anlaşılmaması gerektiğini belirtmiştik. Ancak buna rağmen, genelde bu tür bir etkinlikte ilk akla gelen devrimcilerdir. Eğitimde özelleştirmeye, paralı eğitime, kılık-kıyafet yönetmeliğine, faşist saldırılara, sınav haklarının gaspına, gerici müfredata vb.'ne karşı samimi bir mücadeleye, sadece devrimciler sahip çıkıyor. Bu kitlelerde solcular haklarımıza sahip çıkar bilincini doğuruyor. Kitleler kendi sorunları için mücadele etmek istediğinde, bu güçlerden önderlik bekleyebiliyor.

İki örnek verelim. Bir lisede faaliyet yürütülüyor. Okulla ilgili sorunlar, ülkenin genel sorunları teşhir ediliyor. Bunlar hem bildirilerde işleniyor, hem de bireysel konuşmalarda. Fakat tüm bunlardan etkilenmediğini düşündüğümüz, okulla ilgili sorunlarda da harekete geçiremediğimiz bir öğrenci, okulda gelişen bir süreçten rahatsızlık duyuyor ve birşeyler yapmak ihtiyacı duyuyor. İlk umut olarak bizim insanımızı görüyor, birşeyler yapılması gerektiğini belirtip neler yapılabileceğini soruyor, bildiri dağıtalım diye öneri getiriyor. Orada yürüttüğünüz ve karşılığı alınmamış gibi görünen faaliyet, insanlar mücadeleye yaklaştıklarında, sizi bulmalarını sağlıyor.

Daha yakın bir örnek Ekim '98'deki Türk Metal'den kitlesel istifa sürecinden izlenebilir. Uzel, İstanbul metal işçilerinin, bu istifa sürecinde öne çıkan bir fabrikasıydı. Bu süreçte E-5'i kapamaları, polis barikatıyla güçlükle engellenebilmişti. Sınıf devrimcileri, henüz politik bilinç kazanmamış bu kesimlerle temas için, eylemin sonrasındaki günlerde işçi kimlikleriyle fabrika çıkışma gidiyorlar. Ama çıkan işçilerle eylem süreci üzerine konuşabilmek ve olumlu bir tepki almak mümkün olmuyor. Bir-iki gün sonra fabrikaya PYO bildirisi dağıtılıyor ve işçiler "bugüne kadar neredeydiniz" diyorlar. Zira ülke çapında kendiliğinden bir hareketliliği fabrikalar düzeyinde bir inisiyatifle yürütüyorlar ve kuşkusuz bir örgüt ihtiyacı duyuyorlar, görünürde işçi hakkını savunan sol bir sendikaya yöneliyorlar. Ve onlar için PYO

imzası, kendilerine yol gösterebilecek bir güç anlamına geliyor.

Yarın Bizimdir Yoldaşlar kitabında da bir sahne vardır. Partili bir işçi, bölgede genel grev örgütlenmesi için, bir işçiyi ikna etmeye çalışmaktadır. İşçi ise, "Parti bu işe ne diyor?" diye sorar. Bunu eyleme yaşadışı bir olaymış gibi bakılmasının bir sonucu sayan partili işçi, buna cevap vermez ve gene eylemin haklılığını anlatır. Bir süre sonra anlaşılır ki, işçinin sorusu korkusundan değil, bu eylemin ne kadar ciddi bir hazırlığının olduğunu anlamak içindir. Eğer parti bu eylemin arkasındaysa ona güvenebilir, o eylemin yapılması şansı vardır.

Metal işçileri bülteninde bir işçi, mektubunda; semtinde yazılamaların her zaman yapıldığını, ama ancak ekonomik sorunları yüzünden başlattıklarıbir direnişte kendilerine devrimciler yardım ettiğinde, artık duvardaki yazılamaları okuduğunu yazmıştı. Yazılı ajitasyon-propagandanın, her eylem süreci ile artan bir kesime ulaşacağı ve etkisini ancak böyle dönemlerde hissettirebileceği gerçeği, onun durgun dönemlerde bir işe yaramadığı gibi geri bir yoruma neden olabilmektedir. Halbuki bu tür bir çalışmanın her zaman bir karşılığı (az ya da çok olmanın ötesinde) vardır ve bu tür bir çalışmanın kendisi de, eylemin yapılıp-yapılamayacağını etkileyen bir sonuç doğuracaktır. Bu ise, gözle görülür etkilerin, eylemli süreç ne olursa olsun, daha geniş kesimlere taşınması gibi farklı bir etkinin de yaratıcısıdır. 29 Şubat Beyazıt işgalinden sonra, "Süresiz genel boykot için ileri!" diye bir okulda tek bir yazılama yapmıştık. O güne kadar, hemen her gündemle ilgili onlarca yazılama yapar, ama hemen hiçbir tepki alamazdık. Buna karşın yaptığımız tek yazılamadan sonra, on kişilik bir öğrenci grubu gelerek, genel boykotla ilgili tartışmak istediklerini söylediler. Tek bir yazılama kendiliğinden bir tartışmaya yol açmıştı.

Yazılı ajitasyonda dikkat edilmesi gereken bir konu ise, faaliyetin sistemli ve sürekli olmasını sağlamaktır. Yazılı ajitasyon kitlelere güven verir, ancak bu bir sürekliliğin sonucu olabilir. Sistemli ve sürekli yürümeyen bir faaliyetin ise böyle bir etki yaratamayacağı - açıktır. Tersinden bir küçümsemeyle bile karşılanabiliyor. İki faaliyet arasında geçen uzun dönem, güçsüzlüğe yorumlanabiliyor. Bu süreç içerisinde kitlelerle bağlar kullanılmıyorsa, böyle bağlar yoksa, faaliyetin etkisi tartışılmıyor, bir geri besleme süreci işleyip yeni müdahale onun üzerinden planlanmıyorsa, faaliyet birilerinin ortalığı karıştırıp kaybolması olarak da algılanabiliyor. Yine olumlu bir örnek verelim. Bir belediye işletmesinde işyeri temsilcisi, devrimci demokrat bir gazetenin okuru. Ama alana politik ilgiyi bizden görüyor. Alan, sistemli ve sürekli bir bombardımanımıza uğruyor. Tabi bu alanın özgül sorunları ihmal edilmeden yapılıyor. Bu temsilci, karşısında kendi dergisinin değil de bizim sürekli faaliyetimizi görünce, doğal olarak bizimle birlikte iş yapıyor.

Yazılı materyallerimizde dikkat etmemiz gereken bir başka husus da dil ve üsluptur. Gençlik materyallerimizin dili doğal olarak bir farklılık taşıyor. Fakat aynı şekilde gençlik faaliyeti kendi özgül alanlarında da dilini farklılaştırabilmelidir. Liselerde, üniversitelerde ve semtlerde dağıtacağımız bildirilerde dil farklılaşabilmelidir. Farklı entellektüel birikime ve yaşam kültürüne sahip alanlara seslenirken, bu ayrımı özellikle gözetmeliyiz. Bu konunun da çözümü, dildeki farklılığa şimdiden müdahale etmenin yanısıra, asıl olarak alanlarda derinleşmektir. Bunun kendisi dil konusunda da önümüzü açacaktır. Tüm alanları ortak kesen bir nokta ise, kullanılan dilin duru, net ve açık olması gerektiğidir. Cümleler mümkün olduğu kadar kısa ve rahat anlaşılır olmalıdır. Üniversitelerden semtlere doğru gidildikçe, bunun önemi daha da artmaktadır.

Bildirilerimizin toplamına yönelik olarak şunları söyleyebiliriz. Tartışma havası, bildirilerimizi hem daha anlaşılır, hem de daha güçlü kılacaktır. Bildiriler kurgulanırken, hedef kitlenin eğilimleri muhakkak önden düşünülmelidir. Güçlü yanları ne, zayıf yanları ne, korkuları, duyarlılık alanları ne, neyi nasıl sunarsak daha rahat ulaşırız, harekete geçmelerinin önündeki engel ne -tüm bunlar üzerine kafa yorulmalıdır. Hangi nedenlerden dolayı harekete geçmekte zorlanıyorlarsa, buna özel bir ilgi gösterilmelidir. Eğer başka bir politik eğilim varsa, buraya vurulmalıdır. Sendikal bilinç hakimse bununla uğraşılmalıdır.

Bu elbette faaliyetin kuvvetli bir geri beslemeyi içermesini öngerektirir. 3. Genel

Konferans'tan beri, ortaya konulan politikalarımızın yerellerde pratiğe geçirilmesi ve özgülleştirilmesi çabası olmaksızın, sınanmasının, hatalarının anlaşılmasının, ayıklanmasının ve politikanın güçlendirilmesinin olanağının olmadığını söylüyoruz. Çalışmada rapor sistemi, ne yapılıp yapılmadığının hesabını tutmaktan öte, politikaların sınanması açısından önemli ve gereklidir.

Türk Metal'deki hareketlilik sonrasında, Kasım '98'de, Susurluk üzerine bildirilerimiz fabrikalarda dağıtıldı. Yoldaşlarımız Packard, Tek-İz, Mayer gibi fabrikalarda politikaya ciddi bir ilgi olduğunu görüyorlar. Daha önce bildirilerin okunma oranlarının çok düşük olduğu yerlerde bile, bildirilere belirgin bir ilgi gösteriliyor.

Örneğin bu merkezileştirilmesi gereken bilgidir. Bu, metal fabrikalarında ne kadar genelleşmiş bir eğilimdir? Uzel'den daha önce aktarılan örnekle arasındaki ilişki nedir? vb... Türk Metal'den istifa sürecinin metal işçisinde yarattığı politik düzeyde bir arayış eğilimi midir? Eğer böyle ise, ne tür bir araçla, ne tür bir içerikle müdahale edilmelidir? Bir rapor, bunları ya da bunlara ulaşılabilecek ipuçlarını içerdiği noktada ancak, gerçek bir geri beslemeye ve gerçek bir yerel-genel politika oluşumuna olanak verebilir. Yerel çalışmada partili düzey de, ancak bu konuda atılacak adımlar sonucu yakalanabilir.

Bildiri hazırlanırken, konuyla ilgili olarak yaptığımız tartışmalar gözetilmeli, kullandığımız argümanlar düşünülmeli ve uygun bir dille kullanılmalıdır. Karşımızdaki kişi hedef kitlenmizin ortalama tipolojisini veriyorsa, onun argümanları da karşılanmak üzere bir tartışma dili kullanılabilir. Bu dil ayrıca içtenlik ve akıcılık da sağlar. Metni karşımızda ikna etmeye çalıştığımız bir insan varmış gibi hazırladığımızda, etkisi de artacaktır.

Yazılı materyallerimizde açık bir eksiklik de, görselliğin kullanımıdır. Harf karakterinden mizampaja kadar, materyallerimizin görünümü ile ilgili her ayrıntıya dikkat etmeliyiz. Ayrıca grafik, resim, sembol, karikatür, fotoğraf gibi görsel unsurları da, bildiri ve afişlerimizde mümkün mertebe kullanabilmeliyiz. Bazen bizim iki-üç paragrafta anlatmaya çalıştığımız bir olguyu, bir karikatür çok daha açık anlatabilir. Aynı şekilde fotoğraflar da...

Görsellikle ilgili eksikliklerimiz sadece materyallerimiz değil, eylemlerimiz için de geçerli. Eylemlerde bayraklar ve semboller, kullanılabildiği yerlerde muhakkak kullanılmalı. Bugün için parti bayrağının kullanım alanı dar olabilir. Fakat kızıl bayraklar her dönem ve her yerde devrimi ifade etmişlerdir. Rusya'da yapılan eylemlerde binlerce insanın bayraklarla yürümesinin yarattığı etkiyi düşünün. Aynı kitleler bu sembolleri kullanmadan yürüseler bu etkiyi sağlayamazlar. Marks, Engels, Lenin posterleri de aynı etkiyi yaratabiliyor.

Kitle çalışmasında görselliğin ve tekniğin kullanılmasında yaratıcılık son derece önemlidir. Çoğu kere bu tür bir çalışma, içeriği boşalttığı eleştirileri içinde önemsizleşir. Bu alan, içeriği özel bir tarzda zayıflatan sosyal-reformizme terkedilir. Halbuki görselliğin ve tekniğin ajitasyon-propagandada kullanımı içeriği daha da güçlendirecek bir tarzdan kullanılabilir.

1930'ların Almanya'sında, fotomontaj tekniği ile anti-faşist ajitasyon-propaganda, önemli bir etki alanına sahip hale gelmişti. Bu çalışmada AZZ (Antifaşist görsel dergi) çok temel bir rol oynuyordu. Alman KP'si, tıpkı her komünistin doğal bir muhabir olması gibi, her komünistin fotoğraf makinaları ile gezmesi ve çarpıcı materyaller hazırlamasını örgütlemişti. Sadece çarpıcı fotoğraflarla değil, yaratıcı bir tarzda fotomontaj tekniğiyle de, güçlü bir anti-faşist teşhir olanağı yaratılmıştı. Bunlardan birinin örneğinde, yemek masasından bir işçi ailesi, bisiklet parçaları üzerindeki yağı yalamaktadır. Bu çalışmanın adı "Hurra, tereyağı bitti!"dir. Hazırlanan bu fotomontaj, Nazi Partisi'nin ünlü "tereyağı yerine top" sloganını teşhir etmektedir.

Önemli olan, bu alanın etkisini bilmektir. Bu bilindikten sonra, çok daha yaratıcı çalışma örnekleri bulunabilir. Biz daha önce, Pendik Tersanesi işçilerinin vardiya çıkışı kullandıkları bir tren istasyonunda yaptığımız yazılamalarda, figür ve karikatürler kullanmış ve bunun ne tür olumlu etkiler bıraktığını gözlemleyebilmiştik. Unutulmamalıdır ki, her kitle mücadelesi dönemi, kendisini ifade eden görsel simgeler de yaratır. '68 Fransa'sı nasıl ki bir yerde, üniversite kampüsündeki heykellerin ellerindeki kızıl bayraklarla hatırlanırsa, parti çalışmasının sınıf eylemiyle birleşmesinin de sayısız simgesi

doğacaktır. Şimdi iş bunun örneklerini kitle eylemi içinde yaratmaktır.

Sözlü ajitasyon, devrimci meşruiyet

Sözlü ajitasyon ve devrimci propagandaya gelince. İlk olarak, dil ve üslup konusunda yukarıda belirttiklerimiz burada da geçerlidir. Sözlü seslenmede, farklı olarak, tartışma olanağına da sahibiz. Bu mutlaka kullanılmalı. Karşımızdakini bir biçimde konuşturmayı başarmalıyız. Muhatabımız sorular sormalı, ne düşündüğünü belirtmeli, bize itiraz edip kendi düşüncesini savunabilmeli, kafasına nelerin takıldığını açıklamalı. Bunların olmadığı koşullarda, sözlü propaganda anlamını büyük ölçüde yitirecektir. Hem birebir konuşmalarda, hem de daha geniş toplantılarda ve kitlesel seslenmelerde, buna azami dikkat gösterilmeli.

Birebir ilişkilerin önemi açıktır. Bir alanda yürüttüğümüz yazılı/sözlü faaliyet dolaysız ilişkilerimizi geliştirdikçe, meyvelerini örgütlü güç olarak da üretecektir. Fakat sözlü propaganda sadece bu tür ilişkilerle ya da dar toplantılarla sınırlanamaz. Kitle çalışmasında önemli bir yer tutan toplu öğrenci gruplarına yönelik sözlü propaganda, bizim yeterince kullanmadığımız bir araç. Aslında bu önemli olanak, gençlik faaliyetimizde farklı tarihlerde, farklı okullarda yerel düzeyde kullanılmasına rağmen basınımıza yansımadı ve kollektif bir tarz haline getirilemedi.

Kantin, sınıf, anfi, yemekhane, servis konuşmaları olarak gerçekleşen bu etkinlikler, kitlelerin karşısına devrimci bir kimlikle çıkmanın büyük olanaklarını sunuyor. Gazeteler, televizyon, aile, öğretmenler şu veya bu biçim ve içerikle sürekli karşı-devrimci propaganda yaparken, birisi çıkıp açıktan "devrim ve sosyalizm" diyor. Devlet, "teröristler, hainler, provokatörler" derken, birileri birçok tehlikeyi göze alarak, açıktan devrimi savunuyor, devletin teşhirini yapıyor, sosyalist politikalar öneriyor. Sermaye basını hep bir ağızdan "özelleştirme, SSK, vergi reformu" derken, birileri hepsine hayır diyor.

Bütün bunların özel bir anlamı var. Bunlar bir gazeteden ya da bildiriden de okunabilir; ama bir anfiye bir grup öğrencinin girip, içlerinden birinin "Arkadaşlar" deyip bunları anlatmasının farklı bir etkisi var. Orada konuşmacının ya da grubun şahsında devrim, örgüt, mücadele görülüyor. Sabah akşam düzenin ideolojik bombardımanına uğrayan birey, birden bire karşısında "biz bu devleti yıkacağız" diyen birilerini görüyor. Bu sayede, düzenin en kabul edilemez ilan ettiği düşünceler kitleler tarafından tartışılır hale geliyor. Sadece siz oradayken değil, oradan ayrıldığınızda da... Devletin yoğun ideolojik saldırısı yüzünden sınıfında kendi düşüncelerini açıklayamayan öğrenciler, sizin müdalıalenizin ardından kendi görüşlerini savunabiliyorlar.

'80 öncesinde her yerde rahatça savunabilen, hatta gurur kaynağı olan devrimci kimliğin, bugün yeniden rahatça tartışılabilir hale gelmesi gerekiyor. Devrimcilik meşrudur. Bunun yaygınlaşması düzenin en büyük korkusudur. Sizin sağladığınız o meşruluk üzerinden devrimci fikirlere eğilimli öğrenci kendi sınıfında tartışırken bir güç buluyor. Kendi kimliğini bu şekilde açıktan ortaya koyamayan hiçbir ideolojik güç olamaz. Birçok devrimci romana baktığımızda; bir ajitatör fabrika çıkışına gider, yüksek bir yere çıkar ve "İşçiler partimiz hala savaşıyor, devrim sürüyor, mücadale devam ediyor" diye başlayan bir konuşma yapar ve işçilerin mücadeleye olan güvenleri artar, moralleri yükselir.

İlk olarak şunu söyleyelim; bu etkinlik kendi başına, kitlelerin karşısına politikalarınızla ya da açık politik kimliğinizle çıkmanızdır. Bir güç gösterisidir. Biz iktidara adayız demektir. Özelleştirmeyi durduracağız, vb. vb.'ni yapacağız demektir. Bu ülkede devrimin bir alternatif olduğunu göstermektedir. Bu, aynı zamanda, marjinallikten sıyrılmaya başlamaktır. Marjinallik, niceliksel olarak az olmayı değil, asıl olarak kitlelerin gündeminde olmamayı ifade eder. Kitleselleşebilmek için, önce marjinallikten kurtulmak gerekir. Sürekli yürüttüğümüz kitle faaliyeti ve bunun özel bir parçası olarak konuşmalar, marjinallikten kurtulmanın en temel araçlarından biridir.

Bu konuda Çukurova Üniversitesi'ndeki A. Öcalan eylemi anlamlı bir örnektir. Bırakın okulu, toplumda yarattığı etki, birçok bombalama eyleminden çok daha farklıdır. Tüm yazılı-görsel basın şovenist seferberlik içinde ülkeyi sersemletirken, birileri çıkıp "A. Öcalan terörist değildir" diyor, "Kürt halkına özgürlük" diyor. Bunun yarattığı etkiyi bizzat burjuvazinin

kendisinde de görebiliriz. Çukurova Üniversitesi'ndeki eylem sonrası *Cumhuriyet*'teki köşesinden Ali Sirmen, nasıl oluyor da bu ülkede aklı başında insanlar, üniversite öğrencileri, A. Öcalan'a özgürlük!", "Kürt halkına özgürlük!" diyebiliyor, diye şaşırıyor. Bu bir korkuyu gösteriyor. Zira burjuvazinin yapmaya çalıştığı, Kürt sorununda partinin sloganlarında ifadesini bulan devrimci tutumu akıl ve mantık dışı bir tutummuş gibi sunmaktır. Bu, onun meşruiyetini tartışmalı hale getirme çabasıdır.

'80 öncesinde devrimciliğin toplumda büyük bir meşruiyeti vardı. Devrimciler toplumda saygın bir konumdaydılar. '80 sonrasında bu tablonun önemli ölçüde değiştiği tartışmasızdır. Devrimcilik yeniden toplumun içinde geniş ölçekte meşrulaştırılmalı, devrimci bulunduğu her yerde kendi politik tutumunu koyabilmelidir. Tam da buna dayanarak, geniş işçi ve emekçilerin gözünde, "terörist" tiplemesine eşitlenmiş devrimciliği gayrı-meşru sayma tutumu kırılabilir. Sözlü ajitasyonun buradaki rolü benzersizdir. Hem devrimci fikirleri propaganda edenin kendisi gibi bir emekçi, halk içinden biri olduğunu göstermesi açısından, hem de kitlelere karşı kaba bir zorlamaya değil, haklılığa dayalı bir ikna tutumuna dayalı çalışmayı göstermesi açısından. Bu etki ise, ancak devrimci hareketin çeperine taşınan bir çalışma ile değil, kelimenin en geniş anlamıyla kitlelere taşman bir çalışma ile başarılabilir.

Burada sözlü ajitasyonu başarılı kullandığı zannedilen küçük-burjuva devrimciliğinin zayıflığından bahsetmeliyiz. Onlar, bir örgüt çalışması değil çevre çalışması yürüttükleri için, yazılı materyalleri çok fazla kullanmıyorlar. Faaliyetlerinde sözlü ajitasyon önemli bir ağırlık taşıyor. Ancak bunu kendi çeperlerine daraltılmış bir tarzda yapıyorlar. Bu, zaten bizden olanların harekete geçirilmesinden ibaret bir ajitasyon bilincidir ve ajitasyon heyecan verici bir etkiye indirgenmektedir. Bu yüzden başarılı, ikna edici ve kitleleri harekete geçirme aracı olarak ajitasyon, ancak komünist bir konumdan örgütlenebilir. .

İkinci olarak, yine bu konuşmalar üzerinden karşımızdaki kitleyi etkileme şansına sahibiz. Yani, onları ikna etme, düşüncelerini değiştirme olanağına sahip oluruz. Yazılı materyallere göre sözlü ajitasyon-propaganda bunun olanaklarına daha fazla sahiptir. Bu, sola açık kesimleri devrimcileştirmede, genel kitleyi devrimci politikalara çekmede bir rol oynayacaktır. Ayrıca, kendi başına bir ikna yaratmasa bile, soru işaretleri oluşturacak ve ikna sürecinin önünü açacaktır.

Bu tür bir çalışmada, özellikle dikkat etmemiz gereken nokta, örgütlü faşistler ve gericiler ile faşizmin ve gericiliğin düşünsel etkisi altındaki kesimlere karşı farklı bir tavır almasını bilmektir. Eğer biz, geniş kesimlere yönelik bir çalışma yapacaksak, bu çalışmada her şart altında bir tartışma ortamı yaratmaya çalışacaksak, sınıf-anfi konuşmalarından cevap almaksızın çıkmayacaksak, kitlenin geri kesimleriyle karşı karşıya kalacağız ve çoğu yerde, düzenin demagojilerinin bize karşı tekrarlandığını göreceğiz. Burada, ne kitleye karşı şiddet kullanacağız, ne de bunlar demagojidir diye cevaplamayı reddedeceğiz. Düpedüz bu değerlendirmeleri çürüteceğiz. Ancak bunu teşhir etme düşünsel-ideolojik gücünden yoksun olanlar, zayıflıklarının kapatmak için bu kesimlere kolayından şiddet uygulayacak, asıl ayrıştırılması gereken örgütlü kesimlerle onların etkisinde kalanları yakınlaştırmış ve birleştirmiş olacaklardır. Kitle mücadelesine karşı sorumsuzlaşmanın bir yansıması olan bu tutumu ise, bir devrimcilik göstergesi sayacaklardır. Bu tutumu mahkum etmeli ve bu temelde ortaklaşamadığımız bütün kesimlerden bu çalışmada ayrılmalıyız.

Örgütlü faşistlere ve gericilere karşı uygulanacak şiddet ise, bir ilke sorunu değil, bir işlevsellik sorunudur. Bu, onların güçlü bir teşhirini ve en geniş kitlelerin katılımıyla bir cezalandırma sorumluluğunu anlatır. Bu ise, yeri geldiğinde özel bir ön hazırlığın değil, tersine, refleks tutumların yarattığı bir cezalandırma geleneğini korumanın sonucu olabilir.

Üçüncü önemli nokta ise, bu faaliyetin ilişki yakalamamızda bize birçok araçtan daha fazla yaradığıdır. Birçok üniversitede yapılan bu tür konuşmalarda sıradan insanlarla tanışılmış, tartışılmış ve süreç içinde bu insanlar devrimcileştirilmiştir. Somut bir örnek olarak; bir amfide yapılan konuşma sonucunda üç öğrenci, konuşma bittikten sonra bizzat kendileri gelip konuşmacılarla iletişim

kurmuşlar, onları desteklediklerini, kendileriyle birlikte hareket edeceklerini söylemişlerdir. Bu insanlar sosyal-demokratlığın ötesinde bir solculuk taşımazlarken, mücadele eden olarak sizi gördüklerinde, sizinle birlikte hareket ediyorlar. Aynı sınıfa iki kere bildiri dağıtsanız, o ilişkiyi çıkartamıyorsunuz ama...

Bu tür konuşmalarda dikkat etmemiz gereken birkaç husus var. İlki, karşımızdakilerden bir tepki almadan orayı terk etmemektir. Karşımızdakilerden birilerinin muhakkak bir şeyler söylemesini sağlamalıyız. Gerektiğinde oradaki birilerini konuşmaya yönlendirerek, onları konuşmaya tahrik etmeliyiz. Asıl hedefimiz bir tartışma ortamı yaratmak olmalı. Burada karşı fikirlerin doğmasına izin vermeliyiz, fakat ideolojik olarak ezip geçmek için. Karşı fikirleri ezemediğimiz zaman, yarattığımız politizasyon tersine bir etki de doğurabilir, karşımızdaki görüşler meşrulaşabilir. Sivil faşistlerle karşılaştığımızda, ilk aklımıza gelen hemen şiddet uygulamak değil, teşhir edip tecritini sağlamak olmalı. Tecrit etmeden uygulayacağınız şiddetin politik sonuçları olumsuz olabilir. Az-çok tecrit olduklarında ise, bunu yapmamak pasifizm olur.

Ayrıca, faşistlerin saldırılarını da bu tür teşhir yöntemlerinde konu etmeliyiz. Bir faşist saldırı olduğunda, hemen okuldaki solcu kitleye haber verip yürüyüş düzenlemek, sonrasında saldırmak yerine; sınıflara gidip tüm kitleye teşhirini mümkünse bizzat saldırıya uğrayan kişilerle gerçekleştirmek, bunun üzerinden kitlesel eylemler düzenleyip, kitle şiddetini açığa çıkarmak tercih edilmeli.

Sözlü ajitasyon konusunu bitirmeden bir noktaya daha değinelim. Ajitasyon-propaganda faaliyetini her devrimci yapabilir ve yapmalıdır. Bu konuda tüm güçlerimizi ve ilişkilerimizi cesaretlendirmeli, harekete geçirmeliyiz. Fakat artık profosyonelleşen bir tarzı oturtmak durumundayız. Bu alanda da uzmanlaşmalı ve yetkin ajitatörler, ajitasyon grupları oluşturmalıyız. Bu kesinlikle yarının görevi değildir. En yatkın insanlarımızı (bu bir ilişki de olabilir) bu işte eğitmeli, önünü açmalı ve görevler vermeliyiz. Sözlü ajitasyon-propaganda, bizim temel eksiklik alanlarımızdandır. Bu alandaki açığımızı hızla kapatmalıyız. Bundan sonra her birimimiz, alanında yürüttüğü faaliyeti değerlendirirken, haftada kaç konuşma, kaç tartışma gerçekleştirdiğine, buralardan ne kadar ilişki çıkardığına bakmalıdır. Bu aracın kullanılmadığı zaman diliminde, kitle faaliyeti yürütülememiş sayılmalıdır.

(Devam edecek...)

"Ateşi körüklemeyen dumanında boğulur!"

(Baştarafı s.34'de)

büronuzdan ya da evinizden alır. Çünkü siz açık konumlanan, devrimci kimliğinizi düşmandan gizlemeden faaliyet yürüten bir insansınız. Yapılacak tek şey, düşmanla çatışarak, dövüşerek onu geriletmek, çalışmanızı meşrulaştırmaktır.

Tam bu noktada organlar içindeki deneyimli militan yoldaşlara büyük görevler düşüyor. Militan ve çalışanlara komünist faaliyette olması gerekeni anlatmak yeterli değildir, bunu pratik olarak da gösterebilmek gerekiyor. Düşmanla karşı karşıya gelmeyi, çarpışmayı ve çatışmayı, deneyimsiz insanlarımıza bizzat pratikte öğretmek gibi bir sorunumuz var.

Evet sevgili yoldaş, açık alanın özgülü budur. Yeni insan kazanmak da, kadro yetiştirmek de, kitleler nezdinde saygılık kazanarak meşruluk sağlamak da, açık alanı devrimci bir mevzi olarak koruyup geliştirmek de tek bir kurala bağlıdır. Düşmanla açık çatışmadan kaçmmamamak, kaçak dövüşmemek, bedel ödemeyi göze alan bir pratiği örgütlemek!.. Bütün bunları yapmak ve yaptırmak da birinci derecede sizin görev ve sorumluluğunuzdur. Deneyimsiz yoldaşlarımız fedakarlığı, davaya sadakati, dövüşmeyi bizden öğreneceklerdir.

Sizleri en içten duygularımla kucaklıyor, öpüyorum.

Yoldaşça selamlar.

30 Ekim '96

(Açık alandan bir yoldaşa yazılan bu metin ilk kez yayınlanıyor.)

"Ateşi körüklemeyen dumanında boğulur!"

Habip GÜL/Tekoşin

Bugün emperyalist-kapitalist sistem soygun ve sömürü çarkını döndürmek, egemenliğini sürdürebilmek için, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklara yönelik zulüm ve vahşetini her geçen gün artırmaktadır. Kapitalist sistem, özelleştirmelerden sendikalara yönelik saldırılara, toplusözleşmelerden özgürlük mücadelesi veren mazlum halklara karşı savaş kışkırtıcılığına ve işgallere kadar, tüm örgütsüzleştirme, sömürü, soygun ve sömürgeci politikalarını tek merkezden üretmektedir. Bu politikalar değişik ülkelerin özgün koşullarına (toplumsal muhalefetin durumu, işçi ve emekçilerin örgütlülük düzeyi vb.) uygun olarak yaşama geçirilmektedir.

Gerek uluslararası planda gerekse Türkiye'de, işçi sınıfı ve emekçiler cephesi, bu sömürü ve soygun politikaları ve uygulamalarına karşı dönemsel mevzi direniş ve karşı koyuşlarla tepkisini ortaya koymaktadır. Ancak, bu sömürü ve barbarlık sistemini en zayıf halkasından kıracak savaş kurmayından yoksunluk, bu sistemin en büyük şansıdır. Bu barbarlık zincirini kırabilmek için proletarya partisini yaratma görev ve sorumluluğu biz komünistlerin omuzlarındadır.

Yolumuz uzun, hedeflerimiz büyük, yükümüz ağır...

Yolumuz uzun!.. İdeolojimiz bu coğrafyanın sınırlarını aşacak, dünya emperyalist-kapitalist sistemini tarihin derinliklerine gömecek denli kuvvetli bir sınıf zemini üzerinde yükselmektedir. Ancak, küçük-burjuva ideolojisi, örgütlenmesi ve pratiğinin güçlü olduğu bir coğrafyada, proleter sınıf zemininde ve onun ideolojisiyle yeni bir kültür, yeni bir gelenek, yeni bir kişilik yaratmanın zorlukları kendiliğinden anlaşılır. İdeolojimizi kendi sınıf zemininde somut bir kuvvete dönüştürmek, uzun soluklu, iddialı ve hırslı olmayı gerektirir.

Hedeflerimiz büyük!.. Çünkü, uluslararası sermaye cephesine bulunduğumuz coğrafyadan vurmak ideolojimizin ancak ilk hedef ve basamağıdır. Hedef ve görevimiz dünya proletaryasının önderliğinde tüm ezilen halkların kurtuluşu için savaşımdır.

Yükümüz ağır!.. Çünkü bir barbarlık sistemini yıkmanın savaşçılarıyız. Komünist sistemin inşasının işçileriyiz.

Biz komünistler siyasal yaşama adım atarken hiçbir hazır olanağa ve güce sahip olmadığımız gibi, uluslararası alanda da bize dayanak olabilecek bir komünist hareketten yoksunduk. Sosyalizmin prestij yitirdiği koşullarda, sosyalizm şiarını bayraklaştırarak cüretli bir şekilde siyasal yaşama atıldık. Bugün dönüp gelişme sürecimize baktığımızda, Cihan yoldaşın, "hiçbir şeyimiz yoktu, ama çok şey varedebildik" sözleriyle dile gelen özgüvene dayalı tespitini ne kadar tekrarlasak azdır. Sağlam bir ideoloji, iddia, hırs, inat ve bunun gerektirdiği özgüven ve uzun solukluluk... İşte bizler bu geleneğin takipçisi ve savaşçıları olmalıyız.

Bugün ideolojimize uygun gelenek, kültür ve değerlerimizi yaratmakta bir hayli mesafe almamıza ve parti arifesinde bir hareket aşamasına gelmemize rağmen, hala katetmemiz gereken hayli uzun bir yolun olduğu açık bir gerçektir. Hepimizin de bildiği gibi, hareketimiz, bir dizi değerlendirmeden sonra, '94 yılını "dönemeç yılı" olarak ilan etti. Belirlenen hedefler çerçevesinde '94 yılını bir "dönemeç yılı" olarak kazanamadık. '95 yılı, '94 yılının da kazanılacağı "parti yılı" olarak ilan edildi. Maalesef yıl sonu değerlendirmesinde "yine önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşamadığımız" görüldü.

'94-95 yıllarında önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşamamamız nedeniyle, yolumuzun uzunluğunu, hedeflerimizin büyüklüğünü, yükümüzün ağırlığını kavrayamayan bazı yoldaşlarımız doğal olarak dönem dönem

harekete sitem ettiler. Dönem dönem umutsuzluğa düşenler de olabildi. Bir yandan iktidar mücadelesinde olmazsa olmaz bir araç, savaş kurmayı olan partinin en acil ihtiyaç olduğu tespiti, diğer yandan iki yılı hedeflerine uygun olarak kazanamamamız, yüreği sınıf iktidarı için çarpan samimi komünistleri doğal olarak huzursuz etmeliydi ve etti de.

Ama bu doğal huzursuzluğu umutsuzlukla karıştırmamak gerekiyor. Umutsuzluğun ve bunun yolaçtığı ruh haliyle ideolojimizi, hareketimizi eleştirmenin hiçbir haklılığı olamaz. Hedeflere ulaşamamanın yarattığı doğal huzursuzluğun bizdeki yankısı, her bir devrimci militanın kendini sorgulaması, hırs, inat ve sınıf kiniyle yeni dönemin görevlerine sarılması olmalıdır. Bu aynı zamanda uzun soluklu komünist kişiliği kazanma mücadelesidir. Bu vasıfları taşıyan komünistler geleneğin izinde sabırla ilerlemeyi bilmelidir.

İçinden geçtiğimiz süreçte gerek uluslararası planda gelişen işçi hareketi ve toplumsal muhalefet, gerekse Türkiye'de düzenin derinleşen iktisadi-siyasi krizi, işçi sınıfı ve emekçi katmanlarda biriken ve dışa vuran hoşnutsuzluk, bize önümüzdeki yılı kazanma olanağını fazlasıyla veriyor. Tüm yoldaşlarımız, içinden geçtiğimiz sürecin parti iddiasını sınıf zemininde varedebilmek için sağladığı olanakları ve tek tek komünistlere düşen görev ve sorumlulukları bilinci çıkarabilmelidirler.

Açık alan: Devrimci mücadelenin bedeller ödeyerek kazandığı bir mevzi

Sevgili yoldaş, bu çerçevede soruna ve sürece baktığımızda, sizlerin (somutta da senin) tuttuğunuz yer ve oynayacağınız role değinmek istiyorum.

Toplam komünist faaliyet içerisinde açık alan faaliyeti ve kurumsallaşması önemli bir yer tutmaktadır. Herşeyden önce şunu unutmamalıyız. Bu ülkede açık siyasal faaliyet alanı burjuvazinin bahşettiği bir olanak değil, devrimci mücadelenin bedeller ödeyerek kazandığı bir mevzidir. Yalnızca bu olgu bile, bu alandaki çalışmaya vermemiz gereken önemi, yoldaşlarımızın performansının ve tutumunun ne olması gerektiğini ortaya koyuyor. Kazanılmış devrimci bir mevzi, yaratılmış değerlerdir sözkonusu olan. Bu mevziyi korumak ve geliştirmek ise, sadece düzenin militarist aygıtlarını püskürtmek ve inlerinde yenmek olarak anlaşılamaz. Daha önemlisi, devrimci komünist açık alan faaliyetini işçi sınıfı ve emekçi yığınlar nezdinde meşrulaştırmak, devleti gayrı meşru bir baskı aygıtı olarak teşhir etmektir. Açık alan çalışmamızın özü ve esası böyle anlaşılmak durumundadır.

Komünistler bu alanda nasıl bir çalışma yürütmelidirler? Bu sorunun yanıtı 3. Genel Konferansımızda ve yayın organlarımızda fazlasıyla verilmiştir. Ancak yine de belli yönleri üzerinde durmayı bir ihtiyaç olarak görüyorum.

Adı üzerinde, açık alan, faaliyetin açıktan yürütüldüğü alandır. Bunun, bu çalışmanın gizlilik yönü ve sınırlı illegal mekanizmalarının olmaması anlamına gelmediğini söyleme gereği yoktur. Ama bu alandaki faaliyetin (belli istisnalar hariç) toplamı açıktır. Düşmanın rahat denetleyeceği. istihbarat almakta zorlanmayacağı bilinen bir gerçektir. Bu ise, bu alanda "sınıf militanlığı"nın, düşmana cepheden meydan okumanın önemini ortaya koymaktadır. Kitle toplantılarında, yürüyüş ve mitinglerde, kitle örgütlerinde, fabrika grev, direniş ve işgallerinde, öğrenci eylemlerinde, emekçi semt çalışmasında, yani bulunmamız gereken her alanda yazılı materyallerimizi düşmanın tüm engellemelerine rağmen açıktan ve çatışarak dağıtmak, kitleleri etkileyen, yönlendiren, deyim uygunsa gerektiğinde provoke eden ajitasyon-propagandamızla yığınlar dolaysız ulaşabilmek durumundayız. Her koşul altında, ister tek başımıza, ister yığınların içinde olalım, düşmanla çarpışmaya hazır olmalı, kitleleri çarpıştırmaya hazır hale getirebilmeliyiz. Dost da düşman da şunu bilmeli ve görmelidir. Biz bu meşru davamız için bedel ödemeye ve ödetmeye hazırız! Dosta da düşmana da meşruluğumuzu kabul ettirecek olan ise "sınıf militanlığımız" olacaktır.

Bu alanda çalışan bir militan fabrikaya, okula, semte, yürüyüşe veya kitlelerin toplandığı herhangi bir alana, mekana faaliyet götürürken, takip, gözaltına alınma vb.'ine karşı elbette gereken titizliği ve dikkati gösterecektir. Fakat bu hiçbir biçimde onun elini kolunu bağlaması, hareket alanının sınırlaması

sonucuna yolaçmamalıdır. Bu herşeyden önce açık devrimci faaliyetin mantığına aykırıdır ve düşmanın tüm çabalara rağmen engelleyemediği, kitleler nezdinde meşruluğunu ortadan kaldıramadığı bu alandaki çalışmaya zarar verebilecek bir davranış ve çalışma biçimi olur.

Düşman devrimci ve komünist açık alan faaliyetine sürekli saldırmaktadır. Herhangi bir eyleme veya faaliyet alanına gitmek üzere gazetemiz ve diğer materyallerimizle büromuzdan çıktığımızda, kapının önünde bizi gözeten sivil polislerle karşılaşacağız. Muhtemelen bizleri tedirgin etmek isteyen tavır, davranış ve sataşmalarla gideceğimiz yere kadar bizi takip de edeceklerdir. Ya da gideceğimiz eylem/faaliyet alanı, kitlelerin toplanması ya da tesadüfi bir gelişme sonucu kolluk güçleri tarafından tutulmuş da olabilir. Gideceğimiz alanın özgülüne, o anki kendi pozisyonumuza göre gerekirse düşmanın takibini atlatır, kolluk kuvvetlerinin tuttuğu cepheden değil, fakat farklı bir cepheden eylem alanına ulaşma çabasına girebiliriz. Ama her halükarda eylem alanına gireriz. Böyle bir durumda, takip atlatma, düşmanın barikatına takılmama kaygısı hiçbir biçimde faaliyetimizi belirlememelidir. Düşmanın tüm açık ve gizli engelleme, tedirgin etme çabalarına açıktan göğüs gerebilmeli, gücümüzü meşruluğumuzdan alarak hareket etmeliyiz. Eğer açık alanda düşman takibini, gözaltına alınmayı önemseyip illegalite yapmaya kalkışırsak, sonuç hiçbir şey yapamamak ve o alanın özgül rolünü kavrayamamak, bir devrimci mevzi olarak geliştirememek, hatta koruyamamak olacaktır.

Somut bir çalışma alanından örnek vermek istiyorum. Emekçi semtlerine faaliyet götürmek ve faaliyetinize süreklilik kazandırmak zorundasınız. Faaliyetin sadece gazete ve materyallerin satışı olarak algılanamayacağı yeterince açıktır. Buradaki kitleleri örgütlemek, dönüştürmek, ileri unsurlarını komünist faaliyetin dayanakları ve militanları haline getirmek zorundasınız. Çünkü devrim küçük ve kararlı bir grup iyi yetişmiş militanın değil, fakat "kitlelerin eseridir". Bu nedenle güncel ve genel sorunları işleyen gazete ve materyallerimiz yaygın bir şekilde kitlelere taşınması büyük bir önem taşımaktadır. Fakat sadece yayınlarda işlemek ve yayınların yaygın dağıtımı da yeterli değildir. Yayınımızda işlenen ya da işlenmeyen sorunları güçlü bir sözlü ajitasyon ve propaganda ile hedef kitlenize götürmek zorundasınız. Ama bu faaliyet yürütürken, "şu evi tanımıyoruz, şu ev gericidir, şu ev ajan olabilir, bizi ihbar edebilir, şu evi bilmiyoruz, polis, bekçi vb. olabilir" diyerek tedirgin olursanız, elinizde sonuçta kimler kalır biliyor musunuz? Çokça bilinen ve deşifre olan devrimci demokrat hareketlerin ve yurtseverlerin sempatizanları.

Evet, bizler açık alan faaliyeti de olsa güvenlik sorununa özen gösteririz. Fakat bunu hareket alanımızı sınırlamadan yaparız. Çok doğal olarak kapısını çaldığımız insan bir gerici, bir işbirlikçi veya polis de olabilir. Biz ona da propagandamızı yaparız, şayet alırsa, gazetemizi de satarız. Peki bizi ihbar edip yakalatırsa, ne yaparız. Gereken bedeli öderiz, gider işkencehanelerde komünist tavrın/geleneğin takipçisi oluruz. Bu yakalanmamız bizim faaliyetimizi belki bir süre aksatır, ama bizi geriye çekmez. Esas korkması gerekenler bizi ihbar edenlerdir. Bizim büromuz Kızılay'dadır, Aksaray'dadır, İzmir'dedir, Adana'dadır, Zonguldak'tadır, vb... Açık alanda çalışan yoldaşların pekçoğunun evi zaten düşman tarafından biliniyor. Ama o ihbarcı, ajan, işbirlikçi, bekçi ya da polis de bilmelidir ki, onun evini de biz biliyoruz. Esas korkması, tedirgin olması gereken birileri varsa, onlar olmalıdır. Açık alan faaliyetimizde bu esas alınmadığında, sonuç çarpık bir illegalite anlayışının gelişmesi ve çalışmanın kapsamının daralması olur.

Kollektif bir organ çalışmasının önemi

Bu alandaki faaliyetin süreklileşebilmesi, her geçen gün genişleyebilmesi, o ölçüde de militanlaşıp kurumsallaşması büyük bir önem taşımaktadır.

Komünistler illegal ihtilalci sınıf partisini bugün sınıf savaşımının en "acil bir ihtiyaç"ı olarak tespit ediyorlar ve tüm güç ve enerjilerini burada yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Partimizin üzerinde yükseleceği esas zemin fabrika hücreleri olacaktır. Yanısıra partimiz gençlik alanında, açık alanda ve emekçi katmanların bulunduğu diğer alanlarda da

hücrelere, organlara, birim örgütlenmelerine vb. sahip olmak durumundadır. Bu çerçevede, bugün açık çalışmada bir alanda yaşanan belli sorunlar üzerinde durmayı gerekli görüyorum.

Örgütlü bir çalışma herşeyden önce eldeki güçlerin iyi bir organizasyonunu, çalışmanın kollektif bir tarzda yürütülmesini ve iyi bir denetim mekanizmasının kurulmasını gerektirir. Elimizdeki sınırlı güçlerin performansını yükseltebilmek, çok daha etkili ve yaygın bir faaliyeti örgütleyebilmek, çalışmanın hedef kitlesine/alanlarına önem derecesine göre müdahale edebilmek ancak güçlü bir organ çalışmasıyla, organ üyelerinin yeteneklerine göre görev dağılımıyla mümkün olabilir. Kollektif çalışma bize, güçlerimizin yetersizliklerini, zayıflıklarını ve üstünlüklerini daha erken görebilme, yetenekleri iyi değerlendirebilme, yetrsizliklerini ve zayıflıkları aşma olanağı verecektir. Kollektif bir müdahale ve denetime dayalı bir çalışmanın örgütlenememesi ise, kaba bir işbölümünün sınırlarını aşamamayı getirecektir. Herkes kendi becerisi, yetenekleri, üstünlükleri ve zayıflıklarıyla başbaşa bırakılmış olacaktır.

Böyle bir zayflığın sonuçlarının siyasal faaliyete yansıması ve tek tek militanlar üzerindeki etkisi iki biçimde olur.

Birincisi; birey görevlendirildiği alanda siyasal ve toplumsal gelişmeleri hangi politik bakışaçısı ile değerlendirir ve sonuçlar çıkarırsa, müdahalesini de o değerlendirmesinin ürünü olarak geliştirir. Bireysel olduğu ölçüde politikalar çoğunlukla eksik, müdahale sonuçları yetersiz kalır. Tüm sonuçlarıyla başarılı dahi olsa, nihayetinde kollektife maledilmediği, bundan çalışmanın genelinde yolgösterecek sonuçlar çıkarılmadığı sürece, bu da uzun vadede fazla bir anlam ifade etmez. Zira, bireysel üstünlükler ve yetenekler kollektif bir çalışmanın hizmetine sunulamadığı oranda, bu, tek tek organ üyeleri arasında zamanla olumsuz bir iç rekabete, didişmeye ve toplam faaliyetin verimsizleşmesine zemin hazırlar. Bireylerin salt kendi alanlarından değil, bir parçası oldukların kollektifin toplam çalışmasından sorumlu olduklarını hiçbir zaman unutmamalıyız.

Kollektif bir organ çalışmasından yoksunluğun ikinci ve en önemli sonucu ise, kadroların ortak ruh ve karakterde şekillenmesinin olanaksızlaşmasıdır. Ya bireysel başarı ve yetenekleriyle kendinden memnun bir özellik kazanırlar; ya da zayıflıklarını ve zaaflarını aşma noktasında umutsuzluğa düşerek ve iç hesaplaşmaya girerek saflarımızın dışına düşerler.

Bir organ düşünün ki, kendi merkez yayın organı ve politik yayın organındaki temel yazıları kollektif olarak değerlendirmiyor, sonuçlar çıkarmıyor. Bir organ düşünün ki, periyodik eğitim ve eleştiri-özeleştiriyi de kapsayan değerlendirme toplantıları yapmıyor. Bir organ düşünün ki, düzenli rapor vermiyor, faaliyetinin sonuçlarını organ olarak değerlendirmesini beceremiyor. Bu organdan kurumsallaşma, süreklilik ve önderlik beklenebilir mi? Bu organ yeni güçler kazanabilir mi? Bu organ yarın savaş örgütümüzün üzerinde yükseleceği bir hücre olabilir mi. Böyle bir organ yarın yığınlara önderlik ve yöneticilik yapabilir mi? Bu sorulara olumlu yanıt vermek kuşkusuz mümkün değil.

Açık alanda kadroların pratik eğitimi

Büyük ölçüde düşmanın bilgisi ve gözü önünde yürütülen bir faaliyet ve konumlanış özelliğine sahiptir açık alan. Düşman bu alana yönelik baskı ve istihbarat çalışmasını açıktan yürütüyor. Kendisini özellikle hissettirerek takip etmek, keyfi olarak bürolara baskınlar düzenlemek, çalışanları ve okurları gözaltına almak vb. ile, bu alanda çalışanlara gözdağı vermeyi, onları sindirmeyi, böylece faaliyetin kapasitesini daraltmayı, performansını düşürmeyi amaçlıyor.

Bütün bunlar düşmanı genel politikasıyla birlikte ele alınarak ve organlarda eğitim çalışmasına konu edilerek bilinci çıkarılmak, militanlar buna karşıt bir pratik politikayla eğitilip seferber edilmek durumundadır. Militanlarımızı ve çalışanlarımızı düşmana karşı eğilip bükülmeyen, yaptırım ve uygulamalarını tanımayan, her halükarda çatışmaya hazır olan ve bunu da tüm davranışlarıyla düşmana hissettiren bir ruh ve bilinçle donatmalıyız. Çünkü bu alanda düşmandan atlatılarak kurtulunamaz, düşman dövüşerek atlatılır, aşılır. Faaliyet alanında atlatırsınız, gelir sizi

(Devamı s.30'da)

Düşmanın saldırılarını boşa çıkaracak tek silah:

İlkeli, disiplinli çalışma tarzı ve kurallı yaşam

Habip GÜL/Tekoşin

Daha önce yayınlarımızda da işlendiği gibi, uzun süredir siyasi polis devrimci örgütlere karşı farklı bir tutum ve çalışma tarzı geliştirmiş bulunuyor. Bunun bir yönü işkence yöntemlerindeki değişikliklerdir. Kendi deneyimlerimizden de bildiğimiz gibi, polis artık kaba işkence yöntemlerinin yanısıra psikolojik işkenceye büyük bir önem veriyor. Bu yolla uzun vadeli sonuç almaya çalışıyor.

Öte yandan, teknolojik gelişmelerden de alabildiğine yararlanan siyasi polis, operasyonlar öncesinde örgüt, birim ve kişiler hakkında oldukça geniş bilgi ve delil topluyor. Partimize yönelik son operasyonlarda da görüldüğü gibi, uzun süreli takipler sonucu bir biçimde örgüt evlerimize ulaşıyor. Ulaştıktan sonra kimi zaman elektrikçi, kimi zaman su tesisatçısı, kimi zaman tüpçü, kimi zaman da başka kılıklarda evi yakından izliyor. Böylece hem evde kimlerin oturduğundan emin oluyor, hem de olası bir operasyonda kendince dairenin/apartmanın zayıf ya da çatışmaya elverişli noktalarını tespit ediyor. Evi tespit ettikten sonra, evin giriş-çıkışlarını görebilecek yerlerde sabit olarak konumlanıyor. Bu sabit konumlanma alışık olduğumuz gibi, arabayı bir kenara çeken düzgün kıyafetli sivil polislerin gözlemlemesi tarzında olmuyor. Semtin sosyal, kültürel ve ekonomik yapısına göre giyinip kuşanarak, yerine göre kız kovalayan bir züppe, yerine göre seyyar satıcı, yerine göre dilenci kılığına girebiliyorlar. Bazen halı-kilim satan bir oto ile, bazen odun-kömür satan ya da bakkallara ekmek, tüp vs. dağıtan kamyonetle genel kontrolü sağlayabiliyorlar. Dahası bakkal, tüpçü, tamiratçı, emlakçı gibi işyerleri açabiliyorlar. Böylece hem semtin doğal bir bileşeni görüntüsü kazanıyor, hem de belirledikleri örgüt evlerine giriş-çıkışları rahatlıkla kontrol edip, fotoğraflayabiliyorlar.

Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç, herkesten şüphelenerek panikleyip bir gün eve gidip, üç gün gitmemek değil kuşkusuz. Biz polisin nasıl yöntem ve araçlar kullandığını biliriz, bu gözle her olay ve gelişmeye bilimsel bir kuşkuculukla yaklaşırız, ona göre karşı taktik geliştiririz. Nedir bu karşı taktikler? Her şeyden önce ilkeli yaşamaktır. Evlerimize düzenli giriş-çıkışlar yaparız. Yani işçi statüsüyle biliniyorsak işçi, memursak memur, öğrenciysek öğrenci, evli isek evli, bekar isek bekar gibi davranmasını bilebilmeliyiz. Örneğin çevreye kendinizi işçi olarak tanıttıysanız eve giriş-çıkışların düzensiz olmamalıdır. Hangi statüde oturuyorsanız ona uygun davranmak zorundasınız.

Polis birçok tekniği ve basım-yayın araçlarını en iyi şekilde kullanıyor. Sürekli bildiriler yayınlıyor, broşürler çıkarıyor. Örneğin '99 yılında Emniyet Müdürlüğü'nün çıkarıp yaygın dağıtımını yaptığı bir broşürde; eğer kiracılarınız eve düzensiz girip-çıkıyorlarsa, komşularla ilişki kurmakta çok rahat değillerse vb., biliniz ki siz evinizi bir teröriste vermişsiniz, gecikmeden emniyete haber verin, diyor. Böylece sürekli olarak insanların birbirlerinden kuşku duymaları ve birbirlerinin günlük yaşamını daha dikkatli izlemeleri sağlanıyor.

Dikkat edilmesi gereken diğer bir kural ise, ev ortamındaki konuşmalardır. Alışkanlık olduğu üzere birbirimize evlerde yoldaş diye hitap etmek zorunda değiliz. Kapıcının veya komşunun yoldaş dediğimizi duyması deşifrasyonumuz için yeterlidir. Kaldı ki polisin evleri dinleme veya dinleyici yerleştirme olanağı biliniyor. Bunu da hesaba katarak ev diyologlarımızda dikkatli olmalıyız. Örneğin

randevuları, toplantıları, randevu ve toplantılara kimleri beklediğimizi, tek tek bireylerin konumlarını vb., sözlü olarak telaffuz etmemeliyiz. Olanak varsa bu tür şeyleri açık havada, yoksa birbirimize yazılı ifade etmeliyiz. Bütün bunlar doğal bir alışkanlık haline getirilmelidir.

Bütün bu alanlarda gerekli titizlik gösterilmediği koşullarda, bu iki önemli sonuç yaratır: Birincisi ve esas olanı, örgütü düşmanın saldırısına açık hale getirir, operasyonların kapsamını genişletir ve dolayısıyla her seferinde ağır bir faturaya dönüştürür. İkincisi ise, polis elde ettiği delilleri genç insanlar üzerinde bir basınca dönüştürerek zayıf davranmaya zorlar.

Polis nasıl delil toplar, nasıl kullanır?

Polis her örgüte yönelik bir bilgi havuzu oluşturmaktadır. Nedir bu bilgi havuzu? Gerek il ve bölge düzeyinde, gerekse ülke düzeyinde örgütün çalışma tarzı ve işleyişine ilişkin tüm bilgileri her ilde merkezileştirerek, buna uygun bir karşı tarz geliştiriliyor. Örneğin bir örgüt nasıl bir örgütlenme tarzına sahip, hangi yöntemleri kullanıyor, hangi argümanları kullanıyor, nasıl bir örgütsel işleyişe sahip, genellikle nasıl randevu yerleri kullanıyor, toplantılar için örgüt evlerini mi yoksa kitle ilişkilerinin evlerini mi kullanıyor, eve gelip giderken hangi yöntemleri kullanıyor? vb., vb...

Bütün bunları merkezileştirip örgütün işleyişini ve kadro yapısını (kadro tipolojisini) çözümlüyor, ona uygun bir çalışma tarzı için timleri eğitiyor. Her örgüte yönelik ayrı sorgu timlerinin oluşturulması da bunun bir sonucu. Her tim bir örgüt üzerine uzmanlaşıyor. Savaşta düşmanını tanımak muharebeyi kazanmanın yarısıdır, denilir. Bu kural en çok da bize gereklidir. Biz de düşmanımızın çalışma tarzını, kullandığı yöntemleri ve psikolojisini çok iyi çözümleyebilmeliyiz.

Hele de düşmanımızın teknolojiyi kullanma olanaklarının bizlerden bin kat daha fazla olduğu koşullarda, bizim tek güçlü ve düşmanı çaresiz bırakan silahımız illegalite, disiplin, kurallı yaşam ve düşmanın karşı çalışmasına göre yeni bir çalışma tarzı ve taktikler geliştirmektedir. Örneğin düşman evleri dinleme olanaklarına sahip ise, biz bunu hesaba katarak evimizde önlemler almalıyız. Birçok operasyonumuzda görüldüğü gibi düşman telefon konuşmalarını dinliyor, konuşmalardan yola çıkarak operasyonlar düzenleyebiliyor. Dahası konuşmaları kaydedip işkencehanelerde dinleterek kişiyi zayıf düşürmeye çalışıyor. Bu iletişim araçlarını mümkün olduğu ölçüde kullanmamalı, kullanırken çok daha dikkatli davranmalıyız.

Son operasyonlarda yaygın başvurulan bir yöntem de evlerden parmak izlerinin alınmasıdır. Evler açığa çıkarılmasına rağmen basılmıyor. Yoldaşlarımız yolda, arabada, hatta oturduğu semtin dışında alınıyor. Daha sonra gidip evlerini basıyor. Yoldaşlarımız açığa çıkan evleri kabul etmiyorlar. Ancak düşman evdeki çeşitli eşyalar ve kapı kollarından parmak izlerini alarak, hangi evin kime ait olduğunu tespit edip delil olarak önce önlerine sürüyor, sonra dosyaya koyuyor. Bir yandan birçok alanda elde ettiği delilleri işkencede insanların önlerine sürerek psikolojik bir basınca dönüştürmeye çalışıyor. Diğer yandan ise, sen ifade vermesen de tutuklanmanı ve ceza almanı kesinleştiriyor.

Kuşkusuz burada bizim için önemli olan ceza alıp almamak değil. Zaten çoğu zaman polis ve mahkemenin elinde hiçbir delil olmamasına ve insanların ifade vermemesine rağmen en üst sınırdan ceza verilebiliyor. Dolayısıyla bizi asıl ilgilendiren, düşmanın hangi yöntemleri kullanarak partimiz ve faaliyetimiz hakkında bilgi ve delil topladığıdır. Bütün bunların her biri üzerinde kafa yorup boşa çıkarmalıyız. Kuşkusuz polis evin kime ait olduğunu parmak izlerinden çıkarıyor diye evin içinde sürekli eldivenle dolaşacak halimiz yok. Ama polisin kullandığı bu yöntemden de bir sonuç çıkarmalıyız. Örneğin pankart yazarken, afiş, bildiri vs. basarken (özellikle illegal) pekala eldiven kullanabiliriz.

Diğer bir yönü ise, düşman bütün bu yöntemlerle elde ettiği bilgileri sorgudaki insanlara gizemli bir tarzda sunarak, "biz herşeyi biliyoruz, bizim içerde adamlarımız var" vb. diyerek örgüt içinde şaibe ve güvensizlik yaratmayı hedefliyor. Özellikle genç militanların bundan fazlasıyla etkilenerek bir an kendine, yoldaşlarına ve örgütüne karşı güvensizleşmelerini ve polisi gözlerinde

abartmalarını sağlıyor. Bu durumda düşman sadece kişinin o anlık tereddüt ve güvensizliğinden yararlanarak onu çözmekle kalmıyor, kimi zaman kazanmayı bile başarabiliyor. Hem de kaba işkence yapma gereği dahi duymadan.

Bir başka örnek, bir ilde polis insanlarımıza ulaşmak, mücadeleden düşürmek veya kazanmak için aileleriyle ileri düzeyde dostluk kurma çabasına girmiştir. Bir yoldaşın ailesiyle kurduğu dostluk sayesinde yoldaşımızı kendi babasının bürosunda sorguya çekiyor, "dostluk" kurmaya çalışıyor. Benzer başka örnekler vermek mümkündür. Ancak bu kadarı bile polisin kullandığı yöntemlerin "zenginliğini" göstermek için yeterlidir.

Bu yöntemlerden bir diğeri ise direnmiş olan yoldaşlarımız hakkında şaibe yaymaktır. Tek kelime ifade vermemiş yoldaşlarımız hakkında, "hepsi çözüldü, şunu da çözdük, elimizde video kasetleri var" vb., diyor. Gözaltına aldığı genç yoldaşımıza bunları tekrararlaması, polisin direniş geleneğimizden ve değerlerimizden duyduğu korkuyu da anlatıyor. Çünkü onlar bu geleneğin önemini, mücadeledeki yerini çok iyi biliyorlar.

Polisin çalışma tarzı ve dikkat edilmesi gereken noktalar

Polisin takip yöntemlerinin ve kullandığı araçların oldukça zengin olduğunu söylemiştik. Takiplerde çok sayıda ve değişik toplumsal kesimlerden insan tipolojisi ve araç kullandığını kendi deneyimlerimizden de biliyoruz. Dönem dönem örgütün reflekslerini yoklamak amacıyla çevremizden aldığı tek tek taraftar, militan ve kadrolar dışta tutulursa, son birkaç yıldır siyasi polisin uzun vadeli takipler ve örgütlere illerde ve çoğunlukla da birkaç ilde eş zamanlı operasyonlarla darbe vurmaya çalıştığı biliniyor.

Birçok örgüte yönelik sık sık kullandığı bu yöntemi '96 ve '99'da bize de uygulamış uyguladı. İki ilde aynı gece, hatta aynı saatlerde operasyon yaptı. Bundan iki sonuç çıkıyor. Birincisi; polis bir ilde elde ettiği istihbaratları ve ipuçlarını hemen operasyona dönüştürmek yerine uzun vadeye yayarak iller arası bağlantılara ulaşmayı hedefliyor. Ve ilden ile istihbarat aktarımını ve ortak değerlendirmeleri önemsiyor. İkincisi; değişik illerde eş zamanlı operasyonlarla mümkün oldukça üst organları düşürmeyi ve örgüt çalışmasında ciddi bir zaafiyet ve moral bozukluğu yaratmayı hedefliyor. Bunun nedenle takiplerde oldukça sabırlı davranıyor.

Örneğin tesadüfen veya istihbarat sonucu belli ipuçları yakaladığı zaman, aylarca süren takipleri ve kontrol altında tutmayı tercih edebiliyor. Önce kişiyi takip ederek güzergahını ve semtini tespit ediyor. Ondan sonra örgüt evi, işyeri veya kitle ilişkileri gibi sabit mekanlara ulaşmaya çalışıyor. Böyle olanaklar yakaladığı koşullarda ise güzergah, semt, mahalle ve sokak düzeyinde kalıcı olarak konumlanıyor. Örneğin işyeri açıyor, taksi duraklarında taksicilik yapıyor, minübüs duraklarını tutuyor vb.) Yani alanı tutuyor ve süreci olgunlaştırmaya ve kontrol altında tuttuğu kişilerin konumlarını çözmeye, bağlantılarına ulaşmaya çalışıyor.

Operasyon için koşullar olgunlaşmaya başladığında ise, bu kişi veya kişileri panikleterek başka alanlara ulaşmak için açıktan ama tesadüf görüntüsü vererek, takibi hissettiriyor. Kişiyi sıkıştırarak alacak pozisyona getirip, sonra peşini bırakıyor. Böylelikle örgüt içi trafiği hızlandırarak, yeni ip uçları yakalamaya çalışıyor. Bu tür dönemlerde azami soğukkanlılık göstererek örgütü paniklettirmemek, ama hızlı refleksler göstermek oldukça önemlidir.

Polisin son dönemlerde kullandığı bir diğer yöntem ise operasyonlarda tesadüf görüntüsü vermektir. Burada amaç örgütün kalıcı ve kapsamlı önlemler almasını önlemek ve reflekslerini zayıflatmaktır. Kimini otobüste "şüphe üzerine", kimini sıradan kimlik kontrolünde, kimini durakta otobüs beklerken, vb. alıyor. Bunların hepsinde de "tesadüf" görüntüsü vermeye çalışıyor. Böylece gerek alman kadroları, gerekse örgütü, toplam çalışma alanı, tarzı ve ilişkilerini gözden geçirip önlemler almak yerine, daha kısa dönemli ve alınan kişinin zaaflarıyla sınırlı bir önlem alma gibi bir hataya yöneltmeye çalışıyor. Bu sayede kontrol altında tuttuğu ilişki ve mekanları ikinci bir operasyon için elinin altında bulundurmuş oluyor.

Bir diğer ihtimal ise her operasyon ve gözaltına "tesadüf" görüntüsü vererek, varsa örgüt içinde bilgi kaynakları, onları korumayı

ve elde tutmayı amaçlıyordur. Sonuçta ne olursa olsun, her takip, gözaltı ve operasyondan sonra dönüp çalışma tarzını, ilişkileri ve operasyonun başlangıç şeklini titizlikle irdeleyip gerekli önlemler alınmalıdır. Sadece düşmanın kullandığı araç ve yöntemleri boşa çıkarmakla yetinmemeliyiz, karşı yöntemleri ve tarzı da geliştirmeliyiz.

***

Düşmanın bir dizi teknolojik olanak ve yöntemi kullandığını ifade ettik. Kuşkusuz bütün bunlardan çıkarılacak sonuç "düşmanın çok güçlü ve baş edilmez" olduğu değildir. Tam tersine, bugün siyasi polis eğer kendince isabetli operasyonlar yapabiliyor ve sonuç alabiliyorsa, bu onun gücünü değil, bizim zaaf ve zayıflıklarımızı gösterir. Aynen işkencedeki tutum gibi. Kafan netse, ideallerinin gerektirdiği toklukta bir duruş sergileyebiliyorsan, ister işkenceci en kaba bir fiziki işkence, ister bugün yaptığı gibi psikolojik işkence yapsın, sonucu değiştirmeyecektir.

Takip ve delil toplama yöntemleri için de aynı şey geçerlidir. Yeter ki biz illegal örgüt yaşamının gerektirdiği ilke ve kurallara titizlikle uyup onları bir yaşam tarzı haline getirelim. Bunun gereklerini yerine getirdiğimizde, düşmanın o çok güvendiği teknolojisini ve "eğitilmiş" timlerini büyük oranda boşa çıkarabileceğiz. Yarın bir parça kitleselleştiğimizde, kitleler içinde erimeyi başardığımızda, polisin teknolojik olanaklarını ve yöntemlerini çok daha kolay etkisizleştireceğiz. Zira biz gücümüzü örgütsel duruşumuzdan, politikalarımızdan ve sınıf ve kitle hareketleriyle bütünleşmekten alıyoruz.

Düşmana karşı en önemli silahımız:

Kurallı ve ilkeli bir örgütsel yaşam

Habip GÜL/Tekoşin

Sermaye devleti kendisini her alanda yeniliyor, yetkinleştiriyor. En modern teknoloji ve yöntemlerle bize karşı savaş yürütüyor. Bizim bu alandaki zayıflığımız ise açıktır. Ancak tek bir silahımız var ki, sermayenin tüm modern teknolojisini ve yöntemlerini işe yaramaz ve etkisiz kılıyor. Bu, parti disiplini ve ilkeleridir.

Bu silahı ne zaman hakkıyla kullanmadıysak, düşmanın darbeleriyle yüzyüze kaldık. Örneğin '96 1 Mayıs'ından 13 gün sonra Ankara'da yediğimiz bir operasyonu değerlendirirken, bu zaaflı alışkanlıklarımızın hangi zayıflığa denk düştüğünü ortaya koymuş ve bunlardan dersler çıkarmamız gerektiğini vurgulamıştık. Ne var ki, iki yıl sonra hala, kimi birim ve yoldaşlarımız aynı hata ve zaafları tekrarlayabiliyorlar. Kitle eylemlerini eski dostları görmenin vesilesi yapabiliyorlar. Birbiriyle ilişki kurmaması gereken iki değişik alanda (açık alan ve illegal alan) faaliyet yürüten yoldaşlarımız kitle eylemlerinde ilk fırsatta birbirlerini bulup hasret gideriyorlar. Türkiye'de siyasi polisin nasıl bir deneyim kazandığı, ne tür yöntemlerle çalıştığı bilindiği halde böyle davranılabiliyor. Sonuçta kitle eylemlerinden sonra ya takip alıyor ya da operasyon yiyoruz.

Bu alandaki zayıflığımızı altetmek zorundayız. Bu ülkede polisin, istihbarat birimlerinin nasıl çalıştığı çok iyi biliniyor. Bakkalından manavına, emlakçısından fırıncısına, muhtarından tüpçüsüne kadar her yere bir biçimde polis yerleştiriliyor. Bizim buna karşı en etkili karşı tedbirimiz illegalitenin ilke ve kurallarıdır. Parti disiplininin şekillendirdiği devrimci bir titizlik ve yaşamdır.

Kuşkusuz ilkeli ve kurallı yaşamı sadece kitle eylemlerine, randevulara ve bulunduğumuz mekanlara kontrollü girip-çıkma olarak algılanamaz. Parti disiplininin şekillendirdiği devrimci titizlik,

aynı zamanda düşmanın kurumlaşmasını ve çalışma tarzını sürekli bir karşı taktik ve kurumlaşma ile boşa çıkartmayı gerektirir. Polis sürekli olarak "terör örgütlerine karşı başarı"sıyla övünüyor, istatistikler çıkarıyor, başarı plaketleri veriyor, vb. Bunlar toplumda korku yaratmak ve sindirmek için abartılsa da, polisin devrimci örgütlere önemli darbeler vurduğu bir gerçektir.

Kendi somutumuzdan bakalım. Bugüne kadar birçok operasyon yaşadık. Bu operasyonlar kuşkusuz polisin "çökertttik", "bitirdik" dediği nitelik ve kapsamda değil. Ama bunların isabetli operasyonlar olduğunu da itiraf etmek gerekir. İnsanlarımız direnmiş, örgütümüzün işleyiş ve konumlanışmm illegalitenin gereklerine uygun düzenlemiş olması nedeniyle polisin daha ileri gitmesinin önünün tıkanmış olması, hiç de yukarda söylediklerimizi boşa çıkartmıyor.

Yakından bakıldığında, sözkonusu operasyonların hikayesi hep aynıdır. "Kitle eyleminde açık alan pankartı arkasında yürüyorduk", "açık alandan bir yoldaşla yürüyorduk", "randevu yerinde çok bekledim, dikkat çektik", "randevu yerinde 4-5 kişi görüştük, dikkat çektik", "eve giderken tek arabayla gittim", "bir şeylerden şüphelendim ama önemsemedim"... Kitle eyleminde sergilenen zayıflıklar, takip almamak konusunda gerekli titizliğin gösterilmemesi vb. bir operasyona giden süreci başlatabiliyor.

Bunca deneyimden sonra artık bu zayıflıkları aşmak zorundayız. Bunlar aşmak da yeterli değildir. Yanısıra, düşmanın çalışma tarzına, kurumlaşmasına ve yönelimine karşı yeni bir çalışma tarzı, konumlanış ve işleyiş geliştirmek zorundayız.

Düşmanın saldırılarını boşa çıkartmak nasıl anlaşılmalı?

Yukarıda sıralanan bir dizi zaafı aşmak, hataları tekrarlamamak işin yalnızca bir yönüdür. Yaşamın canlı pratiği içerisinde her zaman hata yapma ihtimali vardır. Kaldı ki biz sınırlı kadro ve militandan oluşan bir komplo örgütü değil, bir sınıf partisiyiz. Saflarımıza sürekli olarak genç unsurlar, değişik kültür ve geleneklerden insanlar geliyor. Bu da her zaman düşman karşısında açık verebileceğimizi anlatıyor. Dolayısıyla, düşmanın darbelerini sınırlamanın güvencesi tek tek kadroların yetenek ya da yeteneksizliği değil (bu sadece bir etkendir), örgütsel işleyiş ve konumlanıştaki ilke ve kurallardır. Örgütsel yaşamımızı buna uygun şekillendirmektir. Eğer polis bir kişiyi takip ederek birkaç birime ya da başka bir bölge örgütüne ulaşmayı başarabiliyorsa, ya da bir kişi poliste zayıf davranıyor, verdiği bilgilerle polis birkaç birime ulaşabiliyorsa, demek ki burada aşılması gereken örgütsel işleyiş, ilkeler ve kurallar alanındaki zaafiyettir. O halde asıl müdahale buradan yapılmalıdır.

Örneğin, kişinin örgüt içindeki konumu ne olursa olsun, gereksiz bilgi (kişilerin konumlarına, işyerlerine, mekanlarına vb.'ne ilişkin) sahibi olmasına imkan vermemek gerekir. Bölge ya da il örgütü yöneticileri de olsa, gereksiz yere kimse kimseyle görüşmemeli, evlere rastgele girip çıkılmamalıdır. Bölge örgütlerine bağlı birimler arasındaki koordinasyonu il örgütünden bir kişi sağlayabildiği oranda, birçok gereksiz bilgilenme ve gereksiz trafik ortadan kaldırılmış, böylece düşmanın ulaşma riski asgariye indirmiş olur. Birimler sınırlı sayıda (3 ile 5 arası) kişiden oluşturulmalı ve birbirlerinden yalıtılmalıdır. Böylece olası bir takip veya bireylerin düşman karşısındaki zayıflığı sonucu gelişebilecek bir operasyona karşı hem hızlı hareket kabiliyeti kazanılır, hem tahribatı bir birimle sınırlı kalır, zincirleme bir operasyon boşa çıkarılmış olur. Hem de olası bir deşifrasyonda birim üyelerini hızla yeniden konumlandırmada kolaylık sağlar. Dar ama yaygın birim ve bölgeler temelinde örgütlenmek, hem örgüt işleyişini hantallaştırmaz, hem de bize düşman karşısında daha hızlı hareket kabiliyeti sağlar.

Parti güvenliği tek tek bireylerin yetenekleri ve üstünlükleri üzerine inşa edilemez. İllegal ihtilalci partinin güvenliği sözkonusu olduğunda, ilkeler, kurallar ve çelikten disiplin belirleyicidir.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Habip Gül / TKİP

Ümit Altıntaş / TKİP

Aziz Dönmez / DHKP-C

Ahmet Devran / DHKP-C

İsmet Kavaklıoğlu / DHKP-C

Abuzer Çat / MLKP

Zafer Kırbıyık / TİKB

Mahir Emsalsiz / TKP (ML)

Önder Gençaslan / TKP (ML)

Halil Türker / TKP/ML

Ben yanmasam
sen yanmasan
biz yanmasak
nasıl
çıkar
karan-
-lıklar
aydın-
-lığa..
N. Hikmet

